

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

20. LISTOPADU 2011

Z obsahu:

Za smrtí nemůže existovat nicota

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
2. listopadu 2011
- strana 2 -

První zpověď

Barbary Wenzové
O velkých zastávkách
na cestě ke katolické víře
- strana 4 -

Křesťanská víra (4)

Franz Spirago
- strana 6 -

**Služebnice Boží Gabriela
Terezie Borgarino (3)**

Antonio Borrelli
- strana 7 -

**Postupovat
s bliženskou láskou
a pastoračním citem**

Rozhovor s liturgikem
P. Alcuinem Reidem
- strana 8 -

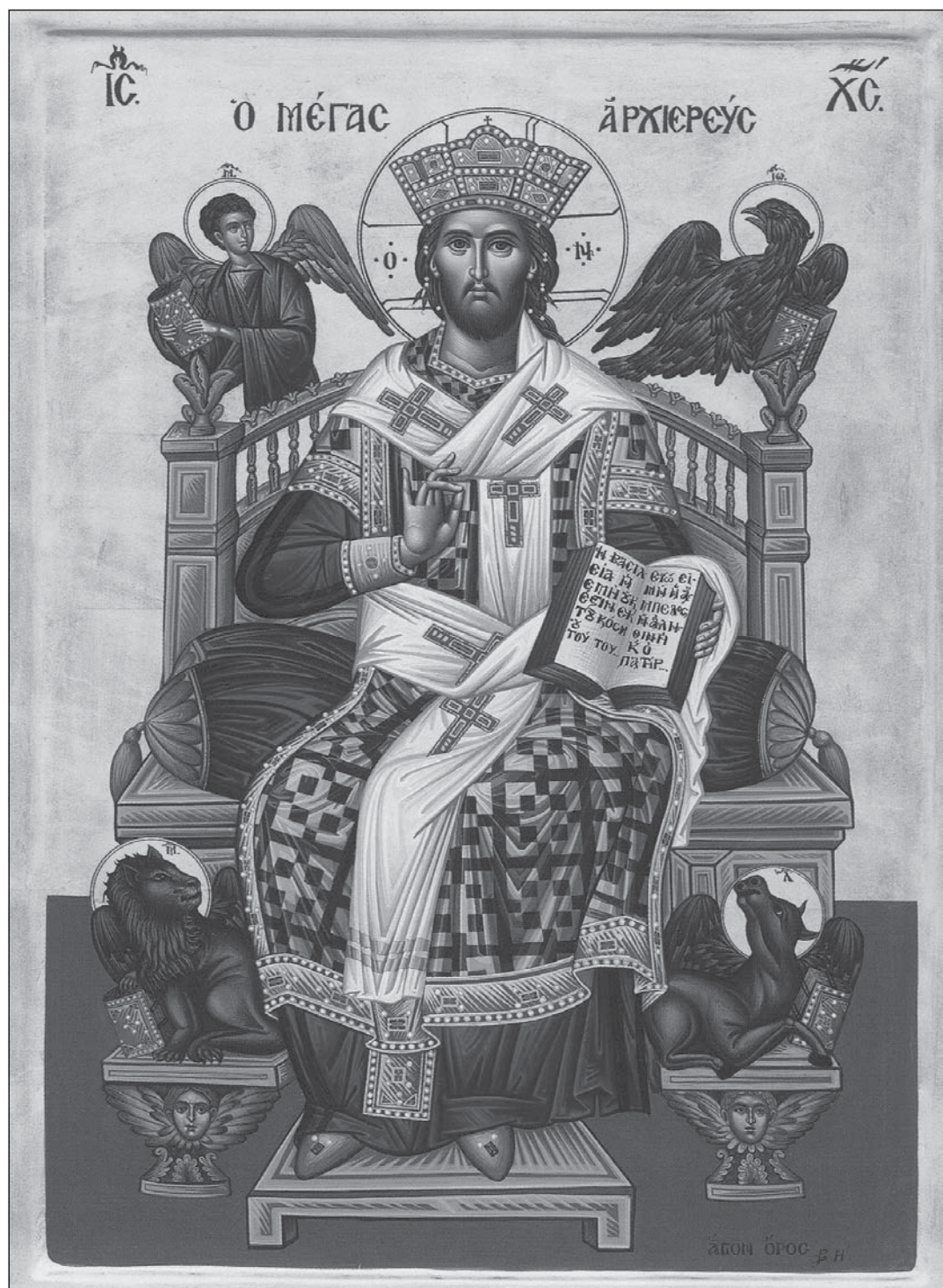
Pozdrav z Karagandy
- strana 9 -

Ježíšova poselství

**P. Ottaviovi
Michelinimu (17)**
- strana 10 -

**Kašpar Bertoni, světec
pro dnešní dobu (5)**

P. Lidio Zaupa
- strana 11 -

Náš Pán Ježíš Kristus během svého pozemského působení mluvil nejednou o sobě, ale nikdy přitom nebyla řeč o jeho královské důstojnosti, ani o aspiraci na podobný titul. Když hrozilo nebezpečí, že propukne v davu hnutí s cílem

Editorial

provolat nazaretského proroka králem, vždy tomu rázně předešel. Tuto davovou aklamaci připustil teprve při svém slavnostním vjezdu do Jeruzalému a sám ji vlastně podnítl svým symbolickým jednáním. Otevřeně se ke královskému titulu doznal až těsně před svou smrtí, a to na výslovný dotaz vyšetřujícího pohanského vladaře a soudce. Vyneslo mu to však poputu a posměch, trnovou korunu a trojazyčný nápis, který zdůvodňuje jeho odsouzení právě královským titulem.

Izraelité se celá tisíciletí odlišovali od okolních národů právě tím, že žádného krále ani vladaře neměli. Jako žádnému jinému národu zjevil jim však Hospodin svůj zákon a vedl svůj lid **osobně** prostřednictvím vyvolených praroců a proroků. Boží lid přicházel do střetu s králi jako s pohanskými vladaři, kteří vyžadovali bohoptoctu a chtěli se vyrovnat Bohu ve slávě, bohatství a moci. Izrael měl ve skutečnosti Panovníka, jakému se žádný jiný, sebeslavnější král nevyrovnal. Nepotřeboval dvůr ani služebnictvo, nevymáhal daně na svou reprezentaci a armádu. Ať byl egyptský král se svými vojsky a vozy jakkoliv mocný, Hospodin vyvedl svůj lid bezpečně z jeho moci a faraonovo vojsko pohřbil v moři. Ve svých žalmech vyznává Izrael, že to byla mocná Hospodinova ruka, která přemohla všechny krále, aby uvedla svůj lid do zaslíbené země. Kdo ví, jak by Ježíš pojmenoval Boží „říši“, kdyby v Izraeli nejvyšším Panovníkem zůstal trvale Hospodin. Vyvolený národ si však tisíc let před jeho příchodem nakonec sám vynutil zřízení království, ačkoliv ho Samuel tehdy varoval: „Budete úpět kvůli svému králi, kterého jste si vyvolili, ale Hospodin vám onoho dne ne-

odpoví.“ Ani David, Boží miláček a nejsvětější mezi králi, se nevyvaroval zneužití své královské moci a jeho syn Šalomoun, ačkoliv si vyprosil nejvyšší dar moudrosti, opojen svým bohatstvím, moci a zástupy nevěstek propadl nakonec hanebnostem a sloužil ohavným božstvům. Jeho království pak upadalo, bylo rozděleno a následovaly neradostné dějiny konfliktů a dramatických problémů i porážek.

Představa krále však mezi lidmi zdomácněla jako nejvyšší forma moci a důstojnosti, proto se Bůh postaral, aby i jeho vtělený Syn jako člověk pocházel z královského rodu, ale učinil tak jen proto, aby dal celým svým životem a poselstvím královskému titulu zcela opačný obsah.

Královský rod, z něhož Nazaretský vzešel, byl chudý a takřka zapomenutý. Jaké zkušenosti s králi učinil zde na zemi sám Pán? Záhy po svém narození musel prchat před králem, který usiloval o jeho život. Sám Satan demonstroval hrdě před Ježíšem, jaký charakter vtiskl pozemským královstvím, když mu je na poušti nabízel. Ježíš se nakonec setkal ještě se synem krále – vraha, a ten si z něho ztropil hanebný posměch. Boží Syn se hlásil ke královskému titulu teprve ve stavu nejhlubšího pokoření, v situaci, která znamenala úplné popření všech dosavadních pozemských představ o královské důstojnosti a moci. Podal k tomu jasné vysvětlení – přišel, aby vydal svědectví pravdě: Jeho království není jako království tohoto světa.

Prosadit toto pojetí pravdy nebylo lehké. Když Pán zasel do srdcí svých vyvolených učedníků alespoň první semena své pravdy, poslal je po dvou do každého místa, kam chtěl pak sám přijít. Jejich úkolem bylo připravit mu půdu a hlásat všem: „Přiblížilo se k vám Boží království.“ Jejich soukmenovcům se však s tímto pojmem pojily zcela jiné, vlastní představy a naděje, opravdový smysl jim unikala. Ježíšův příchod uvítali jako

Dokončení na str. 13

Za smrtí nemůže existovat nicota

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 2. listopadu 2011*

Drazi bratři a sestry! Poté, co jsme oslavili slavnost Všech svatých, zve nás dnes církev, abychom si připomněli všechny věrné zemřelé a obrátili svůj pohled k těm, kteří nás předešli a zakončili svou pozemskou pouť. A v audienci dnešního dne bych vám chtěl předložit několik prostých myšlenek o skutečnosti smrti, jak ji pro nás křesťany osvětluje Kristovo zmrtvýchvstání, abychom obnovili svou víru ve věčný život.

Jak jsem již řekl před modlitbou Anděl Páně, v těchto dnech chodíme na hřbitov, abychom se modlili za drahé osoby, které nás zde zanechaly, jako bychom je šli navštívit a vyjádřit jim ještě jednou náš cit, abychom pocítili, že jsou nám nablízku, a připomněli si tímto způsobem také jeden článek Kréda: ve společenství svatých je těsné pouto mezi námi, kteří ještě putujeme po této zemi, a mnoha bratry a sestrami, kteří už dospěli do věčnosti.

Člověk se vždy zabýval svými mrtvými a hledal, jak jim dát nějaký druhý život skrze pozornost, péči, cit. Určitým způsobem chceme zachovat zkušenost jejich života a paradoxně to, jak oni žili, co milovali, čeho se báli, v co doufali a co zkusili, odhalujeme právě u hrobů, před kterými se hromadí vzpomínky. Jsou jakoby zrcadlem jejich světa.

Proč je tomu tak? Protože navzdory tomu, že smrt je v naší společnosti spíše zakázané téma a jsou zde pokusy odstranit z naší mysli samotnou myšlenku na smrt, týká se smrt každého z nás, týká se člověka všech dob a všech míst. A před tímto tajemstvím všichni, třeba ne-

vědomky, hledáme něco, co by nás zvalo k naději, znamení, které by nám dalo útěchu, otevřelo nám nějaký horizont, nabídlo ještě budoucnost. Cesta smrti je ve skutečnosti cesta naděje a procházet našimi hřbitovy, stejně jako číst nápisy na náhrobcích, je vykonávat cestu poznanou naději na věčnost.

Proč strach před smrtí?

Ale ptáme se: proč pocítíme strach před smrtí? Proč se lidstvo z velké části nikdy nevzdalo víry, že na onom světě není prostě jen nic? Řekl bych, že odpovědi jsou mnohoznačné. Máme strach ze smrti, protože se bojíme nicoty, z odchodu k něčemu, co neznáme, co je nepoznané. Je v nás tedy pocit odmítání, protože nemůžeme přijmout, že všechno to, co je krásné a velké, co se uskutečnilo během pozemského života, má být nečekaně smazáno, propadnout do propasti nicoty. Především cítíme, že láska se dovolává a žádá věčnost, a je nepřijatelné, aby smrt všechno v jednom okamžiku zničila.

Máme strach ze smrti ještě proto, že když se ocitáme na konci života, vnímáme, že je zde soud nad našimi skutky, nad tím, jak jsme se ve svém životě chovali, především pokud jde o ony stinné body, které dokážeme nebo se snažíme odstranit ze svého svědomí. Řekl bych, že právě otázka soudu je pro člověka všech dob důvodem, proč pečujeme o zemřelé, proč věnuje pozornost osobám, které byly pro něho významné a které už na své pozemské pouti nemá po svém boku. V určitém smyslu projeví citu, lásky, které obklopují

Dokončení na str. 12

To, co dnes uslyšíš z úst svého Pána, je závěr a vyvrcholení celého jeho učení. Protože Ježíš tě nesmírně miluje, nechce, abys žil v nejistotě o tom, co nakonec musí přijít. Po svém posledním podobenství přichází Ježíš se svým velikým proctvím. Pro každého, kdo Jej miluje a ctí, jsou to slova veliké útěchy. Ve všem soužení, kterého se ti dostává, můžeš se plně spolehnout na jeho ujištění: nastane den, kdy *všichni jeho i tvoji nepřátelé mu budou položeni k nohám, a On pak oddělí jedny od druhých a všechny příslušníky svého království odevzdá Bohu Otci.*

Pán přijde, aby se zjevil světu v nesmírné velebnosti své věčné slávy, a s Ním přijdou nekonečné zástupy jeho dobrých duchů. Je mezi nimi i ten, kterého ti od věčnosti přidělil a který tě provází po celý tvůj život. Král králů zasedne na trůn své slávy i věčné spravedlnosti.

Jeho andělé před Ním shromáždí ze čtyř úhlů světa všechny národy, které kdy žily od jeho počátku až do posledního dne. Není tu žádný zmatek ani tlačence, nikdo se tu neztratí ani neschová, všichni stejně dobře a stejně zblízka tváří v tvář patří na Toho, skrze něhož všechno bylo stvořeno a *kterého stavitelé zavrhlí, ale On se stal kvádrem nárožním.*⁽¹⁾ Bez nedokonalých smyslů bezprostředně nazírají, jak se jeho chudoba, ponížení a utrpení proměnily v nekonečnou vznešenost a nevýslovnou krásu. Všichni ti, kteří Jej skrytého a pokorného ctili a milovali, patří na Něho v radostné úctě a vděčném úžasu. Ti, kteří Jej odmítali, pohrdali Jím, plivali po NĚm a vysmívali se Mu, kteří Jej popírali, jsou zdrceni jeho skutečným majestátem. Nastává konečný a neodvolatelný triumf pravdy, spravedlnosti a dobra.

Neboť je tu dokonale proměněný nejen On, syn tesařův, ale i všichni ti, kteří stojí před Ním. Jedni nevycházejí z radostného úžasu, do jaké krásy se proměnila jejich ubohá lidská těla, i ta nejubožejší, vetchá a zkroucená, zdeformovaná nemocí a stářím, když vyšla najevo dobrota jejich srdce a spravedlnost jejich duše. Všechny jejich bolesti a rány se proměnily ve znamení slávy.

Ale ti druzí jsou zděšeni a zhnuseni svou vlastní ohavností, s jakou se v úplné nahotě projevuje všechno jejich způsobené zlo a zanedbané dobro. Nic nezůstává skryté, utajené, nevyšvětlené, každý tu stojí zcela obnažený sám před sebou i před celým lidstvem.

Bez ohledu na dobu či místo, kdy a kde kdo žil, všechno, co kdy bylo vykonáno, všechno lidské vědění, snažení a pokrok vá-

Poslední proměna

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

Posadí se na trůn své slávy a oddělí jedny od druhých.

Ži jen tolik, kolik dobra bylo skrze ně prokázáno těm, kteří je potřebovali. I všechny modlitby a skutky zbožnosti platí jen tolik, nakolik vedly a posilovaly k službě Kristu skrytému v bližních. Zatímco spravedlivé naplňuje radost, dojetí a úžas nad tím, jakou krásu a hodnotu nabyly před tváří věčného Krále i ty nejskromnější a nejskrytější skutky upřímné a nesobecké obětavosti, dobroty a lásky, ti druzí jsou zděšeni neúprosným poznáním, že ten, komu křivdili, ubližovali, nad kterého se vyvyšovali ve svém bezohledném sobectví, byl sám Bůh, Pán a Král nebe a země. Není tu třeba žádného dokazování, zbytečná je jakákoliv obhajoba a výmluva. Všechno dobro, které bylo prokázáno, a všechno zlo, které bylo způsobeno, to všechno přijímal a prožíval On sám. Nyní zůstalo už jen místo buďto pro radostný úžas, nebo zoufalé zděšení.

Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je pro vás připraveno od počátku světa. Smysl všeho stvoření, dějin spásy i celých lidských dějin je tu definitivně potvrzen: tvému Bohu, Stvořiteli, Vykupiteli a Posvětiteli šlo od věčnosti o to jediné: abys mohl definitivně a navěky spočinout v lůně nebeského Otce. Co tedy mohou očekávat všichni ti, kteří sami odmítli tuto nejvelkorysejší nabídku?

Ježíš, jediný Král a svrchovaný Soudce, se zjevuje jako Alfa a Omega. On stál na samém počátku a všechno bylo stvořeno skrze Něho. Když si člověk svou pýchou a zneužitím své svobody uzavřel cestu ke svému jedinému cíli, On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe, byl ukřižován a třetího dne vstal. Zůstal nám stále nablízku ve své Církvi, ve svém slově a skromných eucharistických způsobách chleba a vína i v pokorné podobě chudých, opuštěných, odstrkovaných a trpících hladem a žizní. Nechtěl po nás nic víc, než abychom Mu uvěřili, přijali jeho křest, jeho cestu, blízkost a společnost. Nyní se jeho konečná oslava dovršuje neodvratným vítězstvím nad zlem, jeho strůjcem i jeho spojenci. *Odejďte, zlořeční, do věčného ohně.* Zdá se ti osud těchto kozlů příliš krutý? Je to pouze pravý opak marně nabízené a draze zaplacené nekonečné blaženosti, který si sami zvolili.

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 34,11–12.15–17

Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmou se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovci, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek – praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak týká vás, moje stádo – tak praví Pán, Hospodin – budu soudit mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly.“

2. čtení – 1 Kor 15,20–26.28

Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, „dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám“. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

Evangelium – Mt 25,31–46

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako

Dokončení na str. 12

Zatím máš ještě čas připravit se a rozhodnout se, zda chceš v onen den uslyšet: *Pojď, anebo Odejdi ode mne.* On zatím ještě stojí u tebe jako tvůj Pastýř, Bratr a Přítel tvé duše, u kterého *nic nepostrádáš*⁽²⁾. Co bys mohl najít kdekoliv jinde? Řekni s celou vroucností, co chceš uslyšet, až přijde ve slávě jako Soudce. Přijde zcela určitě.

Přijď, Pane Ježíši!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 118,22; ⁽²⁾ Ž 23,1

První zpověď Barbary Wenzové

O velkých zastávkách na cestě ke katolické víře rozmlouvá s konvertičkou Petra Lorlebergová

Paní Wenzová, kdy jste se stala katoličkou? Jak jste dříve procházela náboženstvími?

Do katolické církve jsem vstoupila 15. října 2007 na svátek sv. Terezie z Avily v mé rodné obci v malém kruhu přátel před vystavenou Nejsvětější svátostí. Několik dní později následovala moje první zpověď a v neděli pak první svaté přijímání.

Křest nebyl potřebný. Byla jsem jako dítě pokřtěna v evangelické církvi. Absolvovala jsem jako mladá protestantskou přípravu k bířmování, ale zde se již jednalo vlastně o nesrovnalosti: Luther ještě hovořil o Nejsvětější svátosti oltářní, ale když jsem se na to faráře ptala, protože jsem to četla v katechismu, nemohl mi na to odpovědět. Ve „večeři“ jsem prostě dostala chleba a víno, žádnou oltářní svátost. Proč se tedy odvolávat na Luthera? To mi prostě nesouhlasilo.

Současně jsem měla velký zájem o to, v co věří katolíci a jiná velká světová náboženství. Nemohu si již přesně vzpomenout, ale myslím, že jsem měla ten názor, že všechna velká náboženství předávají dále odlesk velké božské pravdy, ale protože, jak jsem si myslela, to udělali lidé, mohli vždy pochybit jen kousek „Boha“.

Neuznávala jsem tehdy ještě Ježíše Krista za Boha, nýbrž jen za duchovního učitele, jednoho z mnoha.

Proto pro mě nebylo důležité, ke kterému náboženství by měl člověk patřit, nýbrž byla to spíše otázka osobního vkusu, jako při volbě šatů. Něco takového jsem si tehdy myslela.

Po výletech do esoteriky (reiki, kameny, geomantie, „keltské druidovství“ atd.) skončila jsem nejdříve v tibetském buddhismu, pak u jógy a hinduismu. Absol-

Barbara Wenzová

vovala jsem kurs učitelky jógy. Pozitivně řečeno, nikdy jsem neztratila smysl pro „duchovno“, jen křesťanství mě příliš nezajímalo, pravděpodobně díky Utě Ranke-Heinemannové, Deschnerovi a Drewermannovi, které jsem přirozeně také četla.

I když jsem tehdy s katolickou vírou nebyla srozuměna a s mnoha věcmi jsem se nedokázala vyrovnat, nebyla jsem nikdy vyslovenou nepřítelkyní církve. Měla jsem vždy velký respekt k tomu, čemu druzí věří, a vážila jsem si práce katolické církve, zvláště pro její nekompromisní postoj za právo na život, i když mě to jako „emancipovanou ženu“ správně neosvítlo v některých věcech, jako byla antikoncepce a potrat.

Obrat nastal náhle a nečekaně. Asi po třech letech praxe s jógou, s tělesným cvičením a příslušnými meditačními technikami jsem obdržela zasvěcení do kundalíní jógy, do mantry indické bohyně Saraswati a kromě toho jedna zářící citelka Šivy, „tančícího božstva“, mi nasadila do hlavy určitou nespokojenost. Neměla jsem prostě přístup k některým odcizeným indickým božstvům, byla pro mě abstraktní, vůbec ne lidská. Neměla jsem k nim žádnou osobní vazbu.

V té době jsem viděla znovu zfilmovanou „Anatevku“, kde se Tevje hádá se svým bohem, argumentuje a vyjednává, a to jsem obdivovala a záviděla. Se Šivou to prostě nešlo. (*Usmívá se.*)

Zažila jste nějakou klíčovou událost na cestě ke katolické víře?

Při konverzi je vždy mnoho faktorů, momentů, impulzů, podnětů, které navzájem působí. V mém případě to byla nesporně turistická cesta, z pouhé zvědavosti, do Manoppella za Svátou Tvrí.

Když se ptáte na klíčovou událost, tedy na něco, co otevírá bránu pro cestu, která vedla k přemýšlení a nakonec k obrácení, pak je to jistě večer, kdy zemřel Jan Pavel II.

Vzpomínám si ještě živě, že jsem se cítila nesmírně přetížena. Média prezentovala příliš dlouho těžce nemocného papeže. Pokoušela jsem se zbavit obrazů z náměstí Svátého Petra, ale stále jsem se k nim vracela, k pohledu na davy, které zpívaly a modlily se. To mě nakonec dojalo až k slzám. Pokusila jsem se po dlouhé době vyslovit zase křesťanskou modlitbu – za tohoto papeže, který však pro mě během svého života znamenal jen málo. Myslím, že ten okamžik byl počátečním podnětem, a jsem si velmi jista, že jsem nebyla jediná nevěřící, která se ten den vydala touto cestou.

Když se člověk dívá na katolickou víru zvenčí, cítí přítom otázky na tato témata: papežský úřad, Eucharistie, zpověď, Maria a svatí. Které téma bylo pro vás nejtěžším soustem – a k jakým výsledkům jste dospěla?

Eucharistie! A co víc: reálná přítomnost! Měla jsem mezi jiným vážné pochybnosti, zda budu skutečně schopná přijmout

morální učení církve alespoň racionálně a intelektuálně, praktická aplikace nikdy není dokonalá, ale největší překážkou pro mne jako ex-protestantku bylo uvěřit v reálnou přítomnost Krista v konsekrované hostii. Ráda bych, ale JAK? Jsem člověk, který i teoreticky relativně dobře dokáže chápat věcný obsah, ale zde nepomáhalo nic. Obdržela jsem během tohoto procesu sice mnoho milostí, mnoho věcí mi neočekávaně a nezaslouženě, tak říkajíc spadlo do klína, ale pochopení reálné přítomnosti Krista mezi ně nepatřilo.

Celé měsíce jsem navštěvovala mši svatou, samozřejmě bez svátého přijímání, ale co mi nakonec otevřelo přístup, byly důsledné návštěvy tiché adorace, při kterých jsem se, přiznám se, zpočátku cítila hloupě. Sedím tu před kouskem chleba v monstranci? Kladu otázky tomu chlebu? Hm. Tak jsem seděla a klečela, dívala se a dívala, nejlepší byly ty okamžiky, kdy jsem rezignovaně sklopila hlavu a ponořila tvář do dlaní. Tak ráda bych, ale neuměla jsem si to představit.

Okamžiky rezignace se střídaly s fázemi hněvu! Začala jsem „chlebu“ dělat výčitky. Říkala jsem, když se dívala na „to“, přirozeně říkala jsem „to“ tomu, co byl Ježíš: Pokud mě chce mít ve své církvi, ať mi odejme tuto překážku!

Žádná odpověď. Nic. Bylo to k zoufání.

A pak jsem si vzpomněla na znalosti jógy. Ty vlastně nebyly zbytečné. Barbaro, je v tom příliš mnoho tvého JÁ! Poznala jsem, že je to jinak formulovaná pasáž z Otčenáše: „Buď vůle tvá!“

A od té chvíle bylo moje klánění plné důvěry a dobré odvahy před Nejsvětější svátostí. Už jsem se neptala JAK, prostě jsem řekla: „Pane, jsem zde.“ Nic víc. A to bylo třeba vydržet.

A pak najednou přišla zcela zřetelná odpověď: „A Já jsem ZDE!“ Ihned jsem věděla, že jsem u cíle. Zbývalo jen stanovit termín vstupu do církve.

A co zpověď – pokud se smím ptát. Pro mnohé je to zcela nepochopitelné, že my katolíci máme o svých těžkostech a selháních mluvit s jiným člověkem. S jakými pocity jste přistupovala k první zpovědi? Jak se vám při tom vedlo?

Tento bod jsem teoreticky a i racionálně plně pochopila. Zdálo se mi to zcela jednoduché. Podle motta: Kněz se podobá telefonnímu přístroji, který vede k Bohu. Přistoupila jsem ke své první generální zpovědi velmi optimisticky naladěna. Myslím, že jsem byla dobře připravena. Povolala jsem na tapetu čtyřicet let svého života. Začala jsem s radostí a mluvila a mluvila zcela bez překážek. Byly to i věci, kterých jsem už dříve vnitřně litovala, ale když jsem je vyslovila, tak to mnou otřásl. Kněz nebyl pro mne problém. Měla jsem k němu plnou důvěru a mohla jsem mu říct všechno. Ale pochopila jsem, že s ním mluvím zcela jinak než s přítelem o nějakých pochybeních, která člověku leží na srdci, když se jedná spíše o to, získat přátelskou oporu a laickou psychologickou radu. Stála jsem vážně před Bohem a Ježíšem Kristem, ve kterého jsem konečně uvěřila, a muž seděl vedle ve funkci prostředníka a jeho úkolem bylo celou tuto bídu vyslechnout, nikoliv aby ji relativizoval a oddiskutoval, nýbrž aby mi pak vyslovil rozhřešení, které nemůže dát žádný jiný člověk, jen posvěcený kněz, který obdržel od Boha tuto plnou moc (srov. Jan 20,21–23).

To bylo nakonec pro mě příliš, s tím jsem nepočítala. Myslela jsem, že to ihned vnitřně hluboce pocítím. (Byla to zase jóga, při té se pocituje příliš mnoho, ať to znamená cokoliv.)

A teď jsem necítila vůbec nic. Právě při tomto tak důležitém rozhřešení mé generální zpovědi. Nemohla jsem prostě nic cítit, myslet, věřit, že Bůh mi opravdu odpustil. Snad je to také můj osobní problém, když mám dobrý den, přesouvám to na své protestantské kořeny.

ŠESTILETÝ MISIONÁŘ

Dominique Piconi si již jako pětiletý při jízdě městem všiml na křižovatkách bezdomovců a prohlásil matce, že se pro ně musí něco udělat. Začal pro ně připravovat balíčky se sendvičem, banánem, sušenkami a vodou. Později začal přidávat ještě škapulíř, aby je Pán Ježíš chránil. Po polední mši objíždí město a poděluje. Mamince řekl, že ve tváři každého z nich vidí Ježíše. Na otázku, čím by chtěl být, říká pohotově: „Papežem.“

TŘETÍ BLAMÁŽ PROROKA

Rádiový kazatel Harold Camping z Oaklandu zmlkl. Podle jeho předpovědi měl nastat 21. října konec světa. Když k tomu tentokrát ani na třetí pokus nedošlo, není prorok nikde k zastizení. Jeho proroctví selhala už v roce 1994, pak 21. května 2011.

Kath-net

Mluvila jsem o tom se svým duchovním průvodcem a bylo třeba trochu cvičení, než jsem si to ujasnila. Ale důležité bylo, že jsem nerezignovala. Chodím nyní pravidelně ke zpovědi. Je to něco paralelního jako reálná přítomnost. Někdy jsem se cítila příliš důležitá, a to teď nepocítuji. Pak se vše napravilo.

V Německu se zpověď koná ve velkém pohodlí, ve zvláštní „zpovědní místnosti“, na stole svíčka a sedíme proti sobě. V jednom kapucinském klášteře, když jsem se poprvé zpovídala v Itálii, to bylo také velmi komfortní.

Ale pak jsem zašla do jiného kláštera. „Chtěla bych se vyzpovídat,“ řekla jsem. Malý františkánek mě zavedl do „zpovědní místnosti“ ve svatyni. Můj pohled padl na pohodlná křesla a já jsem už myslela na pohodlnou proceduru v křesle, se svíčkou atd. Ale nic takového. Docela dobrotivý mnich mi ukázal na klekátko. Měla jsem si kleknout. Sedl si vedle mne do křesla. Moje klekátko bylo obráceno směrem k velkému kříži, na kterém visel Ukřižovaný v nadživotní velikosti. A já, ubohá hříšnice přímo pod křížem, měla jsem před očima proražené Kristovy nohy. Mamma mia!

Moje předsevzetí nikdy už nehřešit nebylo nikdy silnější než při této zpovědi přímo pod křížem. Dobrotivý mnich vzal moje ruce do svých a zeptal se mě láskyplně, odkud přicházím. Řekl, jak je to dobré, že jsem konvertovala, nebyla to tedy žádná

strašná zpověď. Můj problém s vnitřními pochybnostmi, zda Bůh opravdu odpouští, byl definitivně vyřešen.

Který je váš oblíbený světec?

Můj nejmilejší světec je svatý Josef Kupertinský. A to proto, že pro mne, v protikladu k němu, byla všechna školní a studijní práce velmi snadná: Nebyla jsem kvůli tomu pyšná, ale taková byla skutečnost. Učila jsem se velice lehce řeči, filosofii, komplikované literární texty mě vždy fascinovaly.

Ale kdysi žil okouzující světec, kterého jsem dříve na své katolické „dráze“ vůbec neznala. Ten byl velice prostý a ke všemu hloupý. Z prvního kláštera, kde byl, ho vyhodili, protože stále rozbíjel talíře a „byl hloupý a nerozeznal bílý chleba od černého“. A když tento svatý Josef Kupertinský, který nebyl k ničemu, šel ke zkouškám, zda může být vysvěcen na kněze, potil krev a vodu. Latina byla zcela nad jeho síly. Náhoda, štěstí, protekce – nic takového. Pomáhala mu Matka Boží a on při těžké a náročné zkoušce obstál! Od té doby je patronem žáků, studentů a těch, kteří mají složit náročnou zkoušku atd. Před lidmi budížkníchemu a před Bohem jeden z největších. Svatý Josef Kupertinský byl naplněn takovou láskou, že ho extáze doslova unášely. Uměl létat! Tisíce svědků to dosvědčily pod přísahou. I jednoho protestantského mocipána dokázal přivést k pravé víře. Myslím, že je to okouzující světec

katolického světa. Jeho úplným protikladem je sv. Edita Steínová. Nikoliv, že by nebyla okouzující, ale okouzluje zcela opačným způsobem.

Toho, kdo byl do svého neuspořádaného života světsky zamilován jako já, toho fascinují zvláště ti, jejichž individuální kvalita se projeví tehdy, když se zamilují do Boha.

Moje poslední otázka: Který verš Bible vás nyní nejvíce oslovuje?

Zabývám se pravidelně čtením dne, tu více, tu méně. Z denní modlitby církve jsem se důvěrně seznámila s Magnificat a Benedictus. To jsou místa, kterých se nikdy nemohu nasytit.

Žalm 23 se mi vždy líbil, již jako dítě jsem ho uměla nazpaměť. To jsou základy, po kterých může dospělý, který znovu objevil víru, s úžasem a radostí znovu a znovu sáhnout.

Jako krásná se mi kromě žalmu „Mé srdce přetéká něžnými slovy“ jeví Šalomounova Píseň písní, a přiznávám se, že jsem z této knihy Písma svatého znala nejvíce veršů zpaměti.

Matoušovy verše 16,16–19 byly pro mě již jako protestantku vždy výchozí, vždy mě posilovaly a povzbuzovaly. Pavla jsem objevila díky Roku svatého Pavla. Jak se může člověk cítit, když projde takovou radikální konverzí a přitom ví, že byl Ježíšovým současníkem, a zcela ho propás! A přesto, jak dokázal posilovat křesťanské obce ve víře, plný síly, horlivosti a zápalu. Ale abych to pochopila, musela jsem se stát katoličkou. Každý z nás je milovaným synem nebo dcerou Boží. Ale jen my křesťané věříme, že se Bůh stal nám rovným. Prošel s námi všechnu bídu lidství až k nejtrpčímú ponížení. Více lásky jsem nenašla v žádném jiném náboženství. A proto věřím, že Ježíš Kristus je náš Pán a Vykupitel nyní i navěky.

*Kath-net
Překlad -lš*

Křesťanská víra (4)

Katolický křesťan musí znát přinejmenším to, že Bůh existuje, že bude každého člověka spravedlivě soudit, že Bůh je jeden ve třech osobách a druhá božská Osoba se stala člověkem, aby nás vykoupila. Svátý Pavel říká: *Bez víry se nelze líbit Bohu. Kdo chce přijít k němu, musí věřit, že Bůh odměňuje ty, kteří ho hledají.* (Žid 11,6) Znalost víry o Trojici nebyla před příchodem Krista nutná, ale bylo zde alespoň ne zcela jasné vědomí o příchodu Vykupitele. Nyní je tomu u nás křesťanů jinak. Kdo by tyto dvě pravdy neznal, nemůže být připuštěn ke křtu ani mu nemůže být uděleno rozhrěšení ve svátosti pokání. Výjimka je možná jen u umírajícího, kterého už není možno poučit.

Kdo však má příležitost vzdělat se o katolické víře, musí kromě toho znát znění a smysl vyznání víry, Boží a církevní příkázání, modlitbu Páně a důležité prostředky milosti.

Musí tedy rozumět základním větám katechismu. Tak to žádá církev.

7. Křesťanská víra je Boží dar, protože schopnosti věřit dosahuje člověk jen skrze Boží milost.

Nikdo ať si nemyslí, že může dosáhnout víry pouze svým studiem. *Víra je Boží dar.* (Ef 2,8) Proto apoštolové prosili Krista: *Pane, rozmnož naši víru.* (Lk 17,5) Bůh nám daruje víru již při křtu; proto je křest svátostí víry. Bůh nám totiž při křtu spolu s posvěcující milostí uděluje **schopnost věřit** neboli ctnost víry. Dokud ovšem novokřtěnec neužívá svůj rozum, nemůže tuto svou schopnost aktivizovat. To se stane teprve po rozvoji jeho rozumových schopností pod vlivem milosti a náboženského vzdělávání. Je tomu jako se smyslem zraku u novorozence. Dokud dítě podřimuje, nepoužívá svůj zrak. Teprve když se probudí, může pozorovat vlivem světla předměty,

které se jeho vnímání nabízejí. Hříšník získává opět schopnost víry skrze pokání. Protože však Bůh schopnost víry neuděluje dospělým bez jejich spolupráce, je k tomu z jeho strany potřebná určitá příprava.

Bůh uděluje křesťanskou víru především těmto lidem: 1. Kteří vážně **usilují o poznání pravdy**; 2. kteří vedou **bohumilý život**; 3. kteří o dar pravé víry **prosí**.

Ten, kdo vážně usiluje o pravdu, dospěje jistě k víře. Kristus totiž říká: *Blahoslavení, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť budou nasyceni.* (Mt 5,6) Dále Bůh říká: *Když mě budete hledat z celého srdce, dám se vám najít.* (Jer 29,14) Pravdu těchto slov zažil filosof svatý Justin, kterého jeden stařec na břehu Tibery upozornil na pravdu víry, a on se obrátil. – Rovněž ten dospěje k víře, kdo vede bohumilý život. Dobrymi skutky dosáhne totiž Boží milosti, a tak také osvětlení rozumu. Proto říká Kristus, že ten, kdo plní Boží vůli, pozná, že jeho učení je od Boha (srov. Jan 7,17). Nečistým duším se pravda nezjevuje, vpravdě čistým duším se nemůže skrýt (sv. Bernard). I ten, kdo by žil v lesích jen mezi divokou zvěří a podle rozumu konal dobré a varoval se zlého, může si být jist, že mu Bůh udělí prostředky potřebné k víře, nebo ho vnitřně osvětlí, či pošle mu svědky víry (sv. Tomáš Akvinský). Tak poslal Bůh panskému setníkovi Korneliovi v Cesareji svatého apoštola Petra (Sk 10). Konečně víry dosáhne ten, kdo o pravou víru prosí. Kristus říká: *Kdo prosí, dostane, kdo hledá, nalezne, kdo thuče, tomu bude otevřeno.* (Mt 7,8) Protestant hrabě Friedrich Stol-

berg († 1819) poznal po sedmi letech modlitby katolickou víru a stal se slavným katolickým spisovatelem. – Ve svém milosrdenství propůjčuje Bůh víru dokonce nepřátelům pravého náboženství. Pomysleme na sv. Pavla. „Bůh však dává tuto milost jen těm, kteří ve svém omylu mají dobrý úmysl.“ (sv. Alfons) Nepřátelé víry děkují za své obrácení zpravidla modlitbám příbuzných nebo přátel.

Když dobrý Bůh udělí člověku křesťanskou víru, použije k tomu přirozený prostředek, jako je kázání, nebo mimořádný prostředek, jako je zázrak.

Obyčejnými prostředky jsou kromě kázání četba náboženských knih a příklad obrácených bližních. Svátý Augustin dospěl k pravé víře tak, že naslouchal kázání svatého biskupa Ambrože. Svátý Ignác z Loyoly dospěl k víře četbou o životě Ježíše Krista a světců. Filosof a mučedník Justin obdržel milost obrácení od starce na břehu Tibery.

Mimořádné prostředky používal Bůh především v počátcích křesťanství, ale používá je dodnes. Pastýře na pláních u Betléma poučil o narození Krista anděl; tři mudrce přivedla zvláštní hvězda; sv. Pavla zázračný hlas a světlo z nebe (Sk 9); žalárníky ve Filippách zemětřesení a otevřené vězení (Sk 16,26); císaře Konstantina zjevení velkého Kříže na nebi (v r. 312); římského vojévce Eustacha a sv. Huberta jelen se zářícím křížem; slavného misionáře Alfonse Ratisbonného, někdejšího žida, zjevení Panny Marie v kostele sv. Ondřeje v Římě v roce 1842; zaslepeného pařížského advokáta Lasserra, pozdějšího dějepisce lurdských zázraků, uzdravení lurdskou vodou, které se událo před jeho zra-

kem (1862); rovněž zázračně bylo obrácení pohanského mládence svatého Teofila při popravě svaté Doroty. Žádal ji rouhavě, aby mu poslala z nebe ze zahrady svého Ženicha květy a plody. A skutečně, po popravě začaly z nebe padat květy. Ihned se obrátil a byl umučen roku 308.

Někteří lidé však nikdy nedosáhli víry, protože jim scházela dobrá vůle a byli pyšní. Jako Bůh dává sluneční svit všem, tak chce také všem dát světlo víry (sv. Augustin). Kristus, Světlo světa, ozařuje každého člověka, který přichází na tento svět (Jan 1,9). Někteří lidé však toto světlo odmítají, nechtějí uvěřit, protože by museli změnit svůj hříšný způsob života. Mají raději temnotu než světlo (Jan 3,19); hřeší proto proti Duchu Svatému. Kdo zavírá oči nebo zatahuje okenice, nevidí nic. Nikoliv denní světlo ani oči nejsou vinny, nýbrž tito lidé, kteří chtějí, aby tomu tak bylo (sv. Eutymius). Pomysleme na farizeje v Kristově době. Také pyšní lidé nedospějí k víře: Bůh má rád prosté prostředky. Ty však urážejí pyšné lidi, a proto nedospívají k víře. Proto Kristus přišel nejen v poníženosti a pokoře, ale pocházel ze zapadlého městečka. Proto židé říkali, že z Nazareta nemůže vzejít nic dobrého (Jan 1,46), a pohrdali jeho slovy. K vznešenému národu Římanů poslal Bůh jako hlasatele víry jejich porobené Židy, kteří byli kromě toho nevzdělaní; ke králi Herodovi poslal Bůh záměrně pohany, tři mudrce, aby mu oznámili Kristovo narození. Podobně to činí Bůh dodnes. Nechává církev, která hlásá jeho pravdu, ve stavu poníženosti a pronásledování. Poklad božské pravdy je tedy právem ukryt v prostém poli (srov. Mt 13,44). Není proto divu, že pyšní přicházejí zkrátka. Před moudrymi a chytrými Bůh skrývá svá tajemství (srov. Mt 11,25). Bůh se pyšným protiví (1 Petr 5,5).

(Pokračování)

Dienst am Glauben 4/2011

Překlad -lš-

NEPÁL

Od roku 2006 vzrostl počet katolíků v Nepálu z 6 tisíc na 10 tisíc. Kurzy katechismu potřebné pro konverzi jsou přeplněny. Situace pro katolíky se v posledních letech zlepšila, takže kněží se mohou v zemi cítit bezpečněji. Ještě před dvěma roky docházelo k násilí ze strany hinduistických extrémistů. *Kath-net*

Služebnice Boží Gabriela Terezie Borgarino (3)

Ukázky z její korespondence a výroků

To, co zvláště udivuje při četbě korespondence sestry Borgarino, je postoj pokorné nezaujatosti a skromnosti. Tato sestra rozmlouvá důvěrně s Ježíšem, přijímá ustavičně útěchy a modlí se na zvláštní úmysly, představuje Ježíši svá utrpení a činí to s krajní prostotou, ale v okamžiku, kdy předává odpověď, nevyjadřuje se autoritativně, nýbrž s velkou pokorou a diskretností respektuje svobodu toho, koho se zastává.

„Jestliže věříte“

Četla jsem zprávu o důstojném misionáři a hovořila jsem o tom s Ježíšem. Jestliže věříte, předejte mu tuto odpověď: „Kdybys znal dar Božského Srdce, jak tě miluje, byl bys velmi šťastný, pravým štěstím, které pochází od Ježíše.“

Ředitelce noviciátu: Vaše řádky jsou prostoupeny láskou k Bohu a k bližnímu, působí mi velkou radost a děkuji Vám za ně. Pokud jste psala o neočekávané smrti a nepřipraveném otci zoufalé seminaristky, šla jsem za Ježíšem – jak to s Boží milostí dělám vždy – a všechno jsem mu řekla. Jestliže věříte, povězte drahé seminaristce pro její velkou útěchu, že Ježíš ve svém nekonečném milosrdenství ho spasil a ať mu jeho dcera slíbí – s jeho milostí – že bude vždy věrná svatému povolání Dcery Lásky.

Jestliže věříte, má dobrá sestro ředitelko, povězte duším, které Vás obklopují, aby představily s velkou láskou naši sladké Lásky Ježíši a jeho Neposkvrněné Matce všechno to, co na nás Boží prozřetelnost sesílá bolestného: ve všech malých utrpeních a protivensvích mohou vždy obětovat neviditelné, ale skutečné ruce zásluh pro naši blaženou věčnost a pomáhat tak duším k věčné spáse.

A ještě: Jestliže věříte, povězte sestram a sestřičkám, že Ježíš chce, aby poznaly jeho velkou touhu být známý a milovaný pro svou otcovskou božskou Prozřetelnost..., že nesmí dělat nic, co působí bolest Ježíši, Marii a drahému bliž-

nímu, ať je v jakýchkoliv podmínkách..., a až půjdou hlasovat, ať řeknou s horoucí láskou vzácnou invokací k Ježíši, který chce, aby se uskutečnila materiální i morální záchrana lidstva, a to díky učenlivosti všech jeho tvorů.

Sestře vychovatelce: Střelná modlitba je poklad, který Ježíš svěřil naší komunitě: když máte trápení nebo těžkosti s některou sestrou, vykonajte nověnu a modlete se korunku: uvidíte, že vaše srdce bude potěšeno.

Jedné sestře, jejíž rodina upadla do finančních těžkostí: Mluvila jsem s milovaným Ježíšem a jeho Neposkvrněnou Matkou o velkých těžkostech její rodiny a Ježíš mi dal dnes po svatém přijímání tuto odpověď: Řekni, že jsem dopustil, aby se tato zkouška dotkla mých drahých, ale že Prozřetelnost mého Božského Srdce nezapomíná a že ztráta materiálních statků jim zajistí náhradu tak velkou, jaká se rovná světcům, kteří obětovali svůj život z lásky ke mně... Dodej jim odvahu! Jestliže věříte, řekněte jim, ať jsou spokojeni, že je Ježíš tak miluje, a ať mu zůstanou podobni v tom, jak byl zbaven svých šatů na zemi a setrvávají ve shodě s jeho svatou vůlí. Řekněte jim, ať nemyslí na pokoreň, kterých se jim dostává: z nich Ježíš získává velké dobro pro ně všechny. Jestliže věří, ať řekne svým bratřím, aby se pouze varovali hříchu a s velkou láskou důvěřovali Božské Prozřetelnosti Ježíšova Srdce, a dostane se jim velké pomoci.

Jedné dívce, která toužila vstoupit do řádu: Moje dobrá

Gabriela Terezie Borgarino

drahá Karlo..., pokud jde o to, stát se sestrou, říkám Vám se vši prostotou, že Vás ráno i večer poroučím naší drahé Neposkvrněné Matce... Jestliže věříte, povězte všechno zpovědníkovi v Boží přítomnosti a pak buďte jen pokorná, poslušná a dobrá ke všem: Povolání je velká milost, není možno ocenit, jak je vzácné!

Mons. Poretimu napsala: Jednou jsem řekla Ježíšovi: Drahý Ježíši, vybral sis tu nejchudší a nejubožejší mezi svými nevěstami. Tu mi dal Ježíš spatřit překrásnou zahradu celou zaplněnou květy všech druhů a řekl mi: Tato zahrada představuje Božské Srdce se všemi jeho ctnostmi: slož všechny své nedostatky a já ti je zaměním za tolik ctností.

Ježíš mi řekl, abych nedělala druhým výčitky... Budu mlčet se sladkostí, budu se snažit, abych se vždy líbila Ježíši tím, co budu dělat pro své bližní. Pro útěchu si budu chodit a hledat ji jen ve svatostánku, tvorové mi ji nemohou dát.

Sestře X řekla: Jestli prožíváte nějaké pokoreň, buďte spokojena. Pokoreň nás přibližují k našemu sladkému Pokladu Ježíši.

Myslete vždy na Ježíše. Všechno pomíjí, tvorové a čas jsou jen prostředky, které používá pro naše osobní posvěcení. Když tedy víme, že všechno přichází z jeho Božského Srdce, které nás tolik miluje, všechno se nám na zemi změní ve spokojenost a ve velké zásluhy pro nebe.

Chcete být spokojena se vším, co vás obklopuje? Nacházejte

ve všech vždy dobro a - jako svatý Vincenc - raději chvalte než kárejte. Kdybyste věděla, drahá sestro, jak Mu záleží na vašem stavu! Jak bude oslaven náš život, když jsme ho prožili v pokoře...! Děkuje Bohu za všechno a vždy.

Jeden láskyplný pohled na svatostánek a jeden sladký a klidný k nebi nás přenesou s láskou do přítomnosti našeho Ježíše.

Predrahá sestra X mi přinesla svou důvěrnou otázku pro Ježíše... Vě svatém přijímání mi řekl, abych jí pověděla, že duše přitahuje dobrotu. Ta dříve nebo později přinese vzácné plody, naopak přisnost srdce uzavírá, a také Bohu se více protiví, kdo je málo srdečný.

Budme ke všem velmi dobré, abychom oslavovaly dobrotu našeho tak milovaného Ježíše a naší Neposkvrněnou Matku!

Jedné sestře v Paříži napsala: Někdy Vám závidím, když si pomyslím, že jste tak blízko našim drahým představeným ve stínu svatyně, kde se zjevila naše Neposkvrněná Matka... Ale i my máme Ježíše a Nejsvětější Pannu vždy s námi a to je myšlenka, která dává zakusit ráj. Buďte si jista, že se modlím za vás, za vaše drahé bratry a sestry: jistě, kdyby si Pán někoho z nich vyvolil, byli bychom šťastné.

Její dobrota jí nebránila, aby říkala i nepřijemnou pravdu.

Mons. Poretimu: Ježíš nechce, aby se obrázky rozdávaly jako jakékoliv jiné, ale chce, aby byly vysvětleny Ježíšovy božské záměry, jeho sliby a jeho nekonečná láska k jeho tvorům.

Jedna novicka byla poslána domů. Napsala ředitelce semináře: Moje dobrá představená mi dala přečíst váš dopis, abych o tom promluvila s Ježíšem. Udělala jsem to s velkou pokorou a zdá se mi, že vám mohu říct, že Ježíš nebyl s propuštěním spokojen, tak překotně propustit tu drahou duši, to si žádalo více rozvahy ze strany dobré sestry X: poslouží vám to pro příště!

Podle webových stránek kongregace Sester lásky

Překlad Iš-

Postupovat s bliženskou láskou a pastoračním citem

Rozhovor s liturgikem P. Alcuinem Reidem
o tradici a reformě v dnešních ritech

Alcuin Reid je kněz francouzské diecéze Fréjus-Toulon. Po studiu teologie a pedagogických věd v Melbourne v Austrálii promoval v roce 2002 na King's College v Londýně doktorskou prací o liturgické reformě ve 20. století, kterou pak zveřejnil s předmluvou Josepha Ratzingera pod titulem „Organický vývoj liturgie“ (Ignatius Press, 2005). Přednáší na celém světě a mnoho samostatných přednášek publikoval, např. „Looking Again and the Question of the Liturgy“, spolu s kardinálem Ratzingerem (2003), a „The Monastic Diurnal“ (2004), „The Ceremonies of the Roman Rite Described“ (2009). Jeho kniha „A Bitter Trial: Evelyn Waugh and John Carmel Cardinal Heenan on the Liturgical Changes“ vychází právě v Ignatius Press. Katrin Krips-Schmidt s ním hovořila v rámci konference o liturgických vědách ve Freiburgu, kterou nedávno uspořádala katedra pro dogmatiku a liturgické vědy ve Freiburgu a Mnichově.

Jaké pozitivní impulzy vzešly z dokumentu Sacrosanctum Concilium pro nové oživení liturgie?

Pozitivním faktorem byl požadavek, aby participatio actiosa – pravá aktivní účast na liturgii – stála v centru církevního života. To byl cíl reformy, „proč“ byla vůbec provedena. Liturgické hnutí to požadovalo již 50 let. Druhým cílem byl požadavek koncilu, aby v církvi na všech úrovních bylo liturgické vzdělávání, výklad o liturgických záležitostech. To byl prostředek, jak provést reformu, odpověď na otázku „jak?“. Ale tento důležitý koncilní prvek upadl v zapomnění. Ovšem bez takového vzdělávání schází nezbytný základ, aby mohla být vytvořena cesta pro participatio actiosa, přičemž nehraje vůbec žádnou roli, kolik změn bylo v obřadech provedeno. Navíc koncil ještě žádal větší výběr čtení z Písma, povolil širší použití lidové řeči, přijímání pod obojí způsobou, koncelebraci atd. jako další možnosti pro participatio actiosa.

Jaká jsou kritéria pro organický vývoj liturgie? Nakolik je vůbec úkolem koncilu provádět zásahy do liturgie?

Ani koncil, ani papež nemají za úkol vytvářet liturgii. Koncil nemluví o tom, že chce stvořit

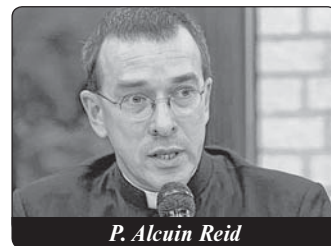
novou liturgii, nebo ji změnit – používá jen slovo „obnova“ (instauratio). Koncil chtěl pomocí obsažného liturgického vzdělávání na všech úrovních církve a mírnou reformou obřadu dosáhnout plodné participatio actiosa – žádný zlom ani v oficiálním rituálu, ani ve vnímání věřících v tom, jak sami prožívají liturgické slavení.

Kritéria pro organický vývoj se nacházejí – v kontextu s ostatními články, jak potvrdili koncilní otcové – v článku 23. Napsal jsem o tom jedno pojednání. To

znamená, že vývoj probíhá stále mírně, liturgická tradice se tedy může průběžně rozvíjet, pokud je to nutné, ale není zcela změněna. Přirozeně, kde je třeba, v průběhu času vložit nové texty nebo nové obyčeje, ale kontinuita obřadu musí zůstat zachována. Dobrým příkladem je Ordo Missae z roku 1965. Jedná se přitom o zkrácený a dále se rozvíjející mešní ritus, který je v souladu s diskusemi vedenými na koncilu. Ale Ordo Missae z roku 1969 se zásadně liší, je to nový výtvar Konsilia. Zachoval

Reforma liturgie představovala radikální zlom – jak z teologického, tak rituálního hlediska, který v dějinách liturgie nemá obdoby

P. Alcuin Reid

sice něco více, než mělo být zachováno, protože Pavel VI. odmítl záměry Konsilia vyloučit Římský kánon, Orate fratres a znamení kříže na začátku mše.

Kontinuita, nebo zlom? Může me říct, zda jsou to spíše „tradicionalističtí“ katolíci, kteří souhlasí s tezí zlomu?

Já nejsem „tradicionalista“. Jsem katolík. Kromě toho jsem historik liturgie. A na základě těchto mých znalostí mohu říct, že existují znaky, které poukazují na to, že ti, kteří odpovídají za reformu, chtěli zlom – a to jak z teologického, tak z rituálního hlediska. To, co bylo převzato z tradice, to nechtěli. Nechtěli také další vývoj. Chtěli něco nového, něco, co by odráželo „moderního člověka“ šedesátých let, a to, co podle jejich názoru potřeboval. To je historická skutečnost a žádný církevně-politický postoj. Na tom se shodují liturgici z „obou stran“, že reforma byla radikální zlom. Jako katolík to pokládám za nesmírný problém, který nemá v dějinách liturgie obdoby, a není to to, k čemu – z úcty k tradici – vyzval koncil.

O jakou autoritu se opíralo Konsilium – grémium pro reformování mešní knihy – jsou to skutečně záměry koncilních otců, které je vedly při tvorbě nového liturgického řádu, nebo překročilo své kompetence?

Samotný název Konsilium poukazuje na to, že se jedná o instituci, která měla realizovat koncilní konstituci. Ve skutečnosti se jejich práce opírala o autoritu Pavla VI., který ji velmi přesně sledoval a jednotlivé změny výslovně (in forma specifica) schvaloval. Je zřejmé, že tyto změny daleko překračují Kon-

stituci. V ní se nenachází žádné zplnomocnění pro nějaké nové eucharistické modlitby, stoprocentní zavedení lidové řeči atd. Přesto všechny tyto reformy považují schválení Pavla VI.

Do jaké míry hrozí nebezpečí banalizace vnějších forem – Martin Mosebach mluví o „herezi beztvorosti“, když některé části liturgie – jak se stalo v 21. článku liturgické konstituce – se jeví, jako by byly zařazeny jakožto „měnitelné“?

Prvky liturgie, které nepocházejí od samotného Pána, mohou se přirozeně dále rozvíjet, nebo mohou být vypuštěny a mohou přistoupit nové prvky. Změny jsou tedy možné. To známe také z dějin. Ovšem když najednou – a téměř nezvratně – se pokládá v liturgii všechno za měnitelné – kromě jediné věci, která se týká zachování platnosti – pak může rítus utrpět ztrátu formy, čímž ztrácí svou podstatu jakožto rítus a stane se časově podmíněným konglomerátem „dobrých nápadů“ toho, kdo ho celebruje.

To by pak nebyla katolická liturgie, která je stále liturgií církve, tak jak byla skrze tradici vědomě dále předávána – v případě potřeby s přiměřeným vývojem. Nicméně i při autorizovaném vývoji hrozí nebezpečí, že dojde k takové beztvorosti, když je spojen s neúnosnými změnami, kterým je tradice podrobována v rychlém sledu.

Jedno slovo k mluvě koncilního dokumentu. Některé kritické já vytýkají, že vytvářela pole pro pozdější interpretace. Sdílette tento názor?

Ano, mnohé v mluvě Konstituce jednoznačně připouští rozdílný výklad. Jako příklad slouží článek 36. To je známo i z memoárů arcibiskupa Bugniniho, že existuje příliš široký výklad tohoto i dalších článků.

Jaké závěry je z toho možno vyvodit pro budoucnost liturgie v katolické církvi?

Biskup Janusz Kaleta zdraví všechny dobrodince, ctitele Paní Marie, Matky všech národů.

Milí dobrodinci a přátelé Sdružení výstavby katedrály Naší Paní Fatimské, Matky všech národů, milí bratři a sestry v Pánu!

Dne 3. dubna 2011 jsem byl jmenován biskupem odpovědným za diecézi v Karagandě. Chápu toto jmenování jako velkou poctu, ale také jako obtížný úkol. V prvních třech měsících své služby v Karagandě jsem nejdříve navštívil jednotlivé farnosti, abych poznal kněze, řeholníky a laické misionáře. Tyto návštěvy ukázaly jednoznačně, že přistěhovalci z Německa a Polska působí v Kazachstánu velké změny. Máme velmi málo lidí s katolickými kořeny. Cítíme i v Kazachstánu, že praktický materialismus a sekularizace sklízí ve společnosti velké žně.

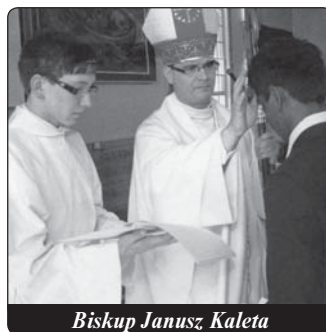
Je nutná intenzivní modlitba a pastorační péče, aby se církev v Kazachstánu mohla dále rozvíjet. Tím významnější je výstavba katedrály „Matky všech národů“.

Karaganda dala církvi 20 kněží a řeholníků. Z tohoto města pochází biskup Josef Wert, ordinář v Novosibirsku, a biskup Nikolaj Messner, biskup v Kyrgyzstánu. Dnes má 17 registrovaných farností k dispozici 14 kněží, z toho dva slouží v kněžském semináři. Potřebujeme další kněze, řeholníky a laické misionáře, zvláště pro ony farnosti, ve kterých už léta není stálý kněz. Mezi tyto farnosti patří na prvním místě nová dómská farnost u nové budované katedrály. Hledá-

Musíme znovu věnovat pozornost koncilem vypracované liturgické reformě. Být nikoliv přívrženci nějaké strany, ale dobrými historiky, dobrými teology a dobrými katolíky. Když je jasné, že byly ztraceny podstatné prvky liturgické tradice, nebo zavedeny takové, které způsobují škody, musíme si počínat poctivě: ono ztracené znovu přidat, a co je třeba, to vypustit. To začalo apoštolským listem *Sacramentum Caritatis* a motu proprio

Pozdrav z Karagandy

me duchovní pastýře, kteří jsou schopni takového působení, které učiní z katedrály místo modlitby a duchovního i kulturního života v Kazachstánu i pro jiné země.

Biskup Janusz Kaleta

Jsem vděčný za podporu v tomto procesu. Zvláště mě těší angažovanost a podpora biskupa Atanáše Schneidera, který byl přeložen do Astany, ale nadále jako vedoucí síla výstavby mi stojí po boku. V květnu 2011 jsme oba navštívili Rankweil v Rakousku, sídlo Sdružení pro výstavbu katedrály Naší milé Paní Fatimské, Matky všech národů, abychom osobně poznali členy Sdružení a mohli s nimi hovořit.

Díky významné pomoci Sdružení se stavba katedrály chýlí ke konci.

Nyní se dokončuje granitová dlažba v kryptě. Začala příprava na zhotovení kazetového stropu v kryptě. Lavice pro katedrálu jsou již uskladněny v Kazachstánu. Zbývá ještě mnoho práce: k nejnákladnějším patří schodiště u vstupního portálu a plot kolem celého areálu. Velké sumy si vyžádá ozvučení katedrály, náby-

tek pro sakristii, cisterna na dešťovou vodu.

Majestátní budova katedrály probouzí zájem a obdiv obyvatel Karagandy i hostů z různých částí světa. Katedrála se má stát, jak bylo řečeno, místem modlitby a centrem duchovního, teologického a kulturního života. Potřebuje také byty pro kněze a personál, prostory pro katechezi a pro svátostnou přípravu.

V pastoračním centru je pamatováno na místo pro hosty a poutníky. Doufám, že najdeme kongregaci sester, které se ujmou naší katedrály. Potřebné prostory jsou k dispozici.

Výstavba se však vzhledem k omezeným prostředkům muse-la zpomalit. Jsou zde také stavby chrámů v Přišachtinsku a Šachtinsku. Některé církevní budovy jsou v kritickém stavu a potřebují nové investice. Obnovujeme některé střechy a energetická zařízení. Prosim proto všechny dárcy o pochopení a trpělivost.

Chováme naději, že k vysvěcení katedrály bude moci přijet Svätý otec. Definitivní zprávu z Vatikánu zatím nemáme. Svěcení by se mělo konat v září nebo v říjnu 2012.

Chci poděkovat všem za pomoc a velkodušnost, která vyvolává úžas. Svěřuji všechny plány, starosti i radosti Panně Marii, Matce našeho Pána Ježíše Krista, a mám důvěru i ve vaše modlitby a podporu.

+ Janusz Kaleta,
biskup z Karagandy

Summorum Pontificum, a rovněž osobním příkladem papeže Benedikta XVI. při jeho liturgických slavnostech. Kromě toho musíme postupovat s bliženskou láskou a pastoračním citem. Není možné násilím zavádět dřívější rity nebo ze dne na den odbourávat nové. Bylo by však v současnosti možné – fakultativně – povolit některé prvky (modlitby k obětování a některá liturgická gesta kněze atd.). Navíc je možné převzít ono *Ars celebrandi*,

jak o něm hovoří *Sacramentum Caritatis*, aby dnešní obřady byly slaveny s liturgickým bohatstvím, které se nachází ve zřetelné kontinuitě s tradicí. Dějiny ukážou, jak se bude liturgie z takového výchozího bodu dále vyvíjet. Naším úkolem je pečovat o to, aby církev dnes ani zítra neztratila nic z toho, co je „veliké nebo svaté“.

Katrin Krips-Schmidt
Die Tagespost 5. října 2011
Překlad -lš-

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (17)

KRIZE VÍRY

15. října 1975

Mnozí z vás se Mě ptají, proč se dějí určité události ve světě a především v mé Církvi. Odpovím vám, Já Ježíši.

Již vícekrát vám to řekl můj Náměstek. Čtete jeho projevy z posledních let a zjistíte, s jakou jasností odpovídá papež na tuto otázku. Ale mnozí mu ji dále kladou.

Odpověď mého Náměstka je moje odpověď, ale vy jste ještě ve tmě. To je důvod, proč zasahuji tímto poselstvím. Ten, který vám ho předává, je prostý nástroj, který jsem si vybral pro tento úkol. Zlo, kterým trpí Církev a svět, je toto jediné: krize víry!

Co to znamená krize víry? Znamená to krizi naděje a krizi lásky. Znamená to krizi moudrosti a rozumnosti, síly, spravedlnosti, zdrženlivosti; krizi poslušnosti, čistoty, trpělivosti, zbožnosti a mírnosti.

Znamená to krizi hladu a žízně po Bohu, znamená to krizi pokání, pokory, umrtvování. To jsou zla, kterými trpí Církev v tomto svém týdnu utrpení. Po týdnu utrpení následuje Svätý týden.

Všechno toto zlo můžete shrnout do krize víry, naděje a lásky. Je možno to ještě zjednodušit do dvou slov: je to krize vnitřního života, dokonce do jednoho slova: krize milosti.

Krize milosti

Milost je účast na mém božském životě v duši. Milost je duší duše.

Já Ježíši jsem jedno s Otcem a Duchem Svätým: jsme tři Osoby v jedné podstatě.

Vy, moji synové, jste stvořeni k Božím obrazu a podobnosti. Jedna je vaše duše, ale tři jsou schopnosti vaší duše: inteligence, paměť a vůle.

Nejen tím se Mi podobáte, nýbrž především nadpřirozeným životem, tj. milostí. Člověk byl stvořen ve stavu milosti. Já, Boží Slovo, jsem přišel na svět, abych vám vrátil ztracený život svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním.

Tak jako Já, Bůh, jsem bytost nekonečně jednoduchá, tak i vy, stvoření k mému obrazu, jste ve své duši jednoduší.

Vaše duše není složitost, ale má jen jeden příbytek, v kterém je víra, naděje a láska. Tak jako ve Mně je Láska, Milosrdenství, Pravda, Spravedlnost, Moudrost a každý další přívlastek jednou jedinou podstatou: jsem Bůh.

Když v člověku nastane krize víry, je to krize naděje, lásky, rozumnosti, spravedlnosti, síly, zbožnosti, umírněnosti, lásky k Bohu, bázně Boží. Nepřítomnost všeho toho v lidské duši (možno říci nepřítomnost Boha) vyvolala strašnou krizi, kterou trpí celé lidstvo.

Materialismus jako vtělení Satana je nepřítomnost Boha v lidské duši. Ale Bůh je Láska, Světlo, je Spravedlnost a Moudrost, je Síla, Zbožnost a každá ctnost a dokonalost.

Opice Boha

Moje děti, tak všeobecná krize krize víry sužuje lidstvo. Satan, opice Boha, touto složitostí vyvolal strašnou temnotu v lidských duších.

Mluvil jsem o týdnu utrpení a řekl jsem, že po něm následuje Svätý týden. Co je to Svätý týden, to všichni víte*.

To jsem vám řekl, abyste předisponovali svou duši a připravili ji na život pokání. Všichni máte důvod k pokání. Řekl jsem vám to, abyste se duchovně připravili a v době tvrdé zkoušky měli zapálené své pochodně.

Běda těm, kteří svou pochodně nebudou mít zapálenou, protože nekonnají pokání! Zahynou! I když jsem nekonečná a nezměnitelná Láska, říkám vám, že čas Milosrdenství dělá místo době Spravedlnosti.

Pro vaši posilu vám chci připomenout svá slova: „Až budu povýšen od země, přitáhnu všechno k sobě.“

Můj velký triumf je na Kříži. S Křížem jsem zvítězil nad světem, s Křížem budou triumfovat vyvolené duše, s Křížem bude triumfovat moje Církev.

Kříž porazí svět a moje Matka znovu rozdrtí hlavu Hada.

Já, Ježíši Spasitel, budu znovu Světlem, nyní uhašeným v mnoha duších, dokonce duších mých kněží.

Budu znovu Světlem světa.

Ptáte se, proč nemáte povolání. Je to pro krizi víry.

Kde je Církev na kříži se Mnou, tam povolání nescházejí. Jen se zamyslete, synové. Tam nescházejí motivy pro povolání, a konečně, nezapomínejte, že jsem zahájil cestu po této zemi úkonem nekonečné pokory. Bez pokory není obrácení.

Žehnám ti!

JE TŘEBA JEDNAT RYCHLE

12. října 1975

Ježíši, chceš-li ke mně promlouvat, mluv. Pomáhej mi naslouchat tvému hlasu, abys viděl, jak plním tvá přání.

Ano, synu, jsem věčné Boží Slovo od věčnosti zplozené Otcem, v plnosti času vtělené v lůně mé a vaší nejčistší Matky, slavně přítomný v ráji po pravici Otce. Jsem reálně přítomen s tělem, krví, duší a božstvím v tajemství Víry a Lásky.

Ježíši, chtěl bych se Tě zeptat na jednu věc. Vracím se k záležitosti, že mnozí pohrdají blížící se strašnou hodinou Spravedlnosti.

Ne, můj synu. Mluv o tom, chci, aby se toto poselství co nejvíce urychlilo.

Ale Ježíši, řeknou mi, že jsem blázen!

Kolikrát jsem ti řekl, aby ses takovými řečmi nezabýval, co si o tom myslí druzí. Kolikrát Mě nepřátelé označili za blázna! Herodes Mi dal obléci šat bláznů, a tak Mě dal vést Jeruzalémem.

Nechtěli Dona Boska zavřít do blázince? A nebyli všichni svätci považováni víceméně za blázny?

To přirovnání neodpovídá. Mluvíš o sobě a o Donu Boskovi. Ale já...

Ty jsi malá kapka vody, která padá dolů. Nemohu si vzít tuto kapku vody a udělat s ní, co chci? Neřeklš Mi, že chceš být nástrojem v mých rukou, který je stoprocentně k dispozici?

Synu, Já si vybírám, koho chci a kdy chci. Vyvolil jsem si Balaama. Vyvolil jsem si Jonáše: „Bylo by pro mě lepší zemřít, než...“ Byl vzpurný, ale šel do Ninive. Když jsem si tě vybral právě pro tvou nicotnost, bude pro tebe snazší být přesvědčen, že jsem to právě Já, kdo promlouvá v tom, který se Mi zcela odevzdal, abych s ním dělal, co chci.

Litoval jsi, že ses Mi odevzdal? Já, Ježíši, jsem jeden s Otcem a Duchem Svätým: jsme tři Osoby v Jednom.

Ne, nelitoval jsem toho a chci být tím, čím chceš Ty.

Synu, nyní ti žehnám. Se Mnou ti žehná Otec a Duch Svätý a s Námi ti žehná moje Matka a svätý Josef.

S tebou žehnáme všem těm, za které prosíš a kterých se týkájí tvé úmysly. Vzpomeň si, že toto požehnání je ochranným štítem.

Miluj Mne vždy!

(Pokračování)

Překlad -lš-

Poznámka:

* V tradičním římském ritu začíná 5. neděle postní druhá část postního období tzv. „Tempus passionis“ - „Doba utrpení“, která vrcholí Svätým týdnem. V tomto období jsou oltární kříže a obrazy zahaleny fialovým plátnem a v liturgických textech jsou vypuštěny všechny projevy radosti a slávy.

Kašpar Bertoni, světec pro dnešní dobu (5)

Touha po společném životě

Tyto zkušenosti přiváděly postupně dona Kašpara k myšlence založit komunitu. V tomto období začal stále více shromažďovat kněze, zatím pod záminkou studia teologie. První mezi nimi byli Matteo Farinati, Gaetano Allegri a Giovanni Maria Marani, k nimž se dále připojili Nicola Mazza a Luigi Bragato. Prohlubovali nejen své znalosti Bible a morální teologie svatého Tomáše a svatého Alfonse, ale četli také klasiky italské literatury Danta, Ariosta a Tassa.

Bylo však nutno zachovávat největší možnou opatrnost. Policie slídila po každém shromažďování, ta byla zakázána, i když se jednalo o pouhou zábavu.

Z těchto zkušeností dozrávala pozvolna u Bertoniho touha sdílet s druhými kněžími a kleriky intenzivnější řeholní život. Rýsovalo se tak dílo, ke kterému ho Bůh povolal: žít s několika nejvěrnějšími v duchu evangelijních rad. Byl to pro něho prorocký úkol: v době, kdy všechny řeholní řády byly potlačovány a všechny katolické instituce byly rozehnány, on vytváří zatím alespoň dílčí příklad života v komunitě, která se jeví jako nejhorlivější mezi všemi, které dosud existovaly.

Sestry

Leopoldina Naudet se narodila ve Florencii roku 1773. Otec byl Francouz a matka Rakušanka. Patřili ke dvoru toskánského velkovévody Leopolda I. Spolu se sestrou Luisou byly vychovatelkami arcivévodových dětí a následovaly Leopolda I., když nastoupil na vídeňský císařský trůn. Po smrti císaře přesídlila Leopoldina do královského paláce v Praze, kde v roce 1799 vytvořila dílo „Ježíšovy vyvolené“, které vychovávalo šlechtické dcery. Po různých přího-

dách a cestování po celé Itálii, kde hledala vhodné uplatnění, přijala pozvání kanovníka L. Pacifica Pacettiho a přišla do Verony, aby spolupracovala s markýzou Magdalenou di Canossa v díle péče o opuštěné městské dívky. Zpovědníkem tohoto díla se stal don Kašpar. Božím řízením se tak setkala dvě různá díla vzdálená od sebe jen několik metrů: takřka v jednom institutu se rozvíjely dva podobné druhy života a apoštolátu. Don Kašpar byl v té době moudrým duchovním vůdcem Leopoldiny a jeho rady byly velmi významné pro vznik díla Svaté rodiny.

Špatný příklad

Život některých veronských kněží byl stále spíše pohoršením. Biskup Liruti, veden horlivostí, po určitém váhání a obavách z protestů laiků, rozhodl se nakonec k ráznému kroku: zavřel tyto kněze v semináři, aby pokáním a obrácením obnovili hloubku svého kněžského povolání.

K tomuto drastickému kroku ho přimělo sdělení soudce Maraniho, které od něho přijal 4. listopadu 1812: kněz Angelo Allegri, bývalý mnich, se ocitl ve vězení, protože otrávil svou matku při pokusu zavraždit svého nevlastního bratra. Právě v tom roce 21. dubna během pastorační návštěvy v Isola della Scala si zapsal biskup tuto poznámku: *Allegri rozřítý při mši... Allegri hraje hazardní hry v kavárně... uzavírá lichvářské smlouvy*. Byla to právě dychtivost po penězích, která mu vnukla myšlenku zavraždit nevlastního bratra, který měl velké jmění v Pescantině, a omylem otrávil matku.

Nemoc

Bertoni koncem října toho roku onemocněl tuberkulózní infekcí s vysokými horečkami, srdečními a žaludečními potíže- mi spolu s těžkým ekzémem. Během několik dnů stál na pokračování

ji smrti. Svou závěť uspořádal 25. října za přítomnosti svých přátel a notáře. Jeho první životopisec vzpomíná, že *tento mladý kněz se těšil u kléru i u lidu takové úctě, že se všichni svorně modlili, aby Pán zachoval zdraví duši tak pilné a drahocenné k její tak drahé a vzácné službě*.

Dva dny nato byl Kašpar mimo nebezpečí: plán, ke kterému ho Bůh povolal, byl teprve v počátcích a nenadešel ještě okamžik jeho definitivního odchodu k Pánu.

První Kašparova cesta po uzdravení vedla k biskupovi. Když ho Mons. Liruti spatřil, velmi se zaradoval, že zkoušku překonal, a svěřil se Kašparovi, že přemýšlí o tom svěřit mu vedení nejen kleriků, ale i kněží, které zavřel v semináři kvůli jejich polepšení. Tento nový úkol bránil Kašparovi zastávat nadále funkci zpovědníka v Ústavu svatého Josefa. Jeho zájem se nyní obrátil zcela k semináři. Bůh ho povolal k náročné službě, aby vedl nejen duše svaté, ale také nekající a nepolepšitelné.

Don Kašpar to zakusil přímo, když odpadlý kněz Angelo Allegri byl odsouzen k trestu smrti za vraždu matky. Nešťastník se nechtěl v žádném případě kát a obrátit. Několik kněží se marně pokoušelo přesvědčit ho, aby svého činu litoval a obrátil se k Bohu. Pohoršení ve městě bylo nesmírné. Nakonec se generální vikář obrátil na Bertoniho se žádostí o poslední pokus přivést tuto duši k pokání a Boží milosti.

Dne 25. června 1813 časně ráno po mši svaté a dlouhé modlitbě odebral se don Kašpar do vězení. Když ho Allegri spatřil, byl jeho neočekávanou návštěvou tak ohromen, že zvolal: *To je ten, který mě uvede do Boží milosti!* Není nám dáno zvědět, co odsouzený spatřil v postavě tohoto pokorného kněze. Víme, že když byl Allegri ještě správcem kostela u Santa

Sv. Kašpar Bertoni

Maria della Vittoria, měl možnost osobně poznat horlivost a zbožnost Bertoniho. Hříšný kněz se vrhl na kolena a v slzách složil břemeno svých vin k nohám tohoto světce. Za několik dní, 8. července ve 2 hodiny odpoledne byl rozsudek vykonán veřejně na náměstí Navona (nyní Viviani) ve Veroně.

Nové změny

Na politické scéně došlo k dalším změnám. Napoleonův převrat narýsoval novou zeměpisnou mapu a Rakousko se stalo dominantní mocností v Evropě. 4. února 1814 vstoupili vítězové do Verony, aby se zde ujali vlády. Vídeňský kongres založil lombardsko-benátské království jako odnož Rakouska-Uherska. Většina veronských to přijala s nadšením. To brzy pomínulo, když se ukázalo, jak civilní autorita nadále zasahuje do náboženských záležitostí.

Nová situace však vrátila dech mnoha katolickým iniciativám. Znovu byly obnoveny mariánské oratoře, které byly potlačeny.

Po pádu francouzské nadvlády se don Kašpar vrátil k aktivitě s mládeží. Ve skutečnosti s ní nikdy nepřestal, protože již v roce 1810, když přišel do San Fermo, měl ve farnosti mariánskou oratoř, i když v omezeném měřítku vzhledem ke stálému dozoru policie.

Ze San Fermo se nyní oratoře rozšířily do celé Verony. *Nebýlo kostela ve městě, ať už farního nebo filiálního, kde by nebyla otevřena oratoř pro mládež*, napsal životopisec.

(Pokračování)

Z www.stimmatini.it
přeložil IŠ

ZA SMRTÍ NEMŮŽE EXISTOVAT NICOTA - dokončení ze str. 2

zesnulého, jsou jistým způsobem jeho obrany v přesvědčení, že nejsou bez vlivu na soud. To můžeme konstatovat ve velké části kultur, které charakterizují lidské dějiny.

Dnes se svět stal, alespoň na venek, mnohem racionálnější, lépe řečeno, rozšířila se tendence myslet si, že všechny skutečnosti je třeba podrobit kritériím experimentální vědy a že na velkou otázku smrti by se mělo odpovídat nejen vírou, ale že je třeba vycházet z experimentálních a empirických poznatků. Nebere se přitom dostatečně na vědomí, že právě tímto způsobem se nakonec upadá do forem spiritismu, do pokušení mít nějaký styk se světem z oné strany smrti, jakoby v představě, že je tam určitá realita, která je konec konců kopií reality přítomné.

Pevná jistota křesťana

Draží přátelé, slavnost Všech svatých a Památka všech věrných zemřelých nám říkají, že pouze ten, kdo může poznávat velkou naději ve smrti, může také žít život, který vychází z naděje. Jestliže redukuje člověka výlučně na jeho dimenzi horizontální, na to, co je možno vnímat experimentálně, ztrácí tento život svůj hluboký smysl. Člověk potřebuje věčnost a každá jiná naděje je pro něho příliš krátká, je příliš omezená. Člověka je možno vysvětlit jen tehdy, jestliže je zde Láska, která překonává každou izolovanost, také izolovanost smrti, v totalitě, která překračuje také prostor a čas. Člověk je vysvětlitelný a nachází svůj hluboký smysl jedině v Bohu. A my víme, že Bůh vyšel ze své dálavy, že se nám stal blízkým, vstoupil do našeho života a říká nám: *Já jsem vzkříšen a život; kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít, a žádný, kdo věří ve mne, nezemře navěky.* (Jan 11,25-26)

Připravené místo

Pomysleme chvíli na scénu na Kalvárii a zaposlouchejme se do slov, kterými se Ježíš z výše Kříže obrací na zločince po své pravici: *Vpravdě ti říkám, ještě dnes budeš se mnou v ráji.* (Lk 23,43) Pomysleme na dva učedníky emauzské, kteří ušli kus cesty se zmrtvýchvstalým Pánem, ale jakmile ho poznali, odcházejí neprodleně do Jeruzaléma, aby zvěstovali Pánovo zmrtvýchvstání (srov. Lk 24,13-35). V myslí se vrací s obnovenou jasností Mistrova slova: *At se vaše srdce nestrachuje. Věřte v Boha, i ve mne věřte. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, nebyl bych vám řekl: Jdu, abych vám připravil místo.* (srov. Jan 14,1-2) Bůh se skutečně zjevil, stal se dostupným, tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný (Jan 3,15-16). A ve vrcholném projevu lásky na kříži tím, že se ponořil do propasti smrti, přemohl smrt, vstal z mrtvých a otevřel nám brány věčnosti. Kristus nám pomáhá skrze noc smrti, kterou sám prošel; je Dobrým pastýřem, jehož vedení se můžeme bez obav svěřit, protože On zná dobře cestu, také napříč temnotami.

Každou neděli, když se modlíme Krédo, potvrzujeme znovu tuto pravdu. A když odcházíme na hřbitovy, abychom se vroucně modlili ze naše zesnulé, jsme znovu vyzváni, abychom s odvahou a silou obnovili svou víru ve věčný život a abychom žili s touto velkou nadějí a svědčili o ní: na onom světě není nicota. A právě víra ve věčný život dává křesťanu odvahu milovat ještě intenzivněji tuto naši zem a pracovat na výstavbě její budoucnosti, aby jí dal pravou a bezpečnou naději. Děkuji.

*Bollettino Vaticano 2. 11. 2011
Mezitulky redakce Světa
Překlad -lš-*

HNUTÍ „MODLITBY MATEK“

Modlitby matek (dále jen MM) byly založeny v roce 1995 v Anglii. V té době Veronika Williams a její švagrová Sandra pocítily touhu modlit se za své děti odevzdaněji. Dnes jsou MM již v 90 zemích celého světa a jsou zaznamenány krásné ohlasy a vyslyšení. Skupinku tvoří 2 až 8 maminek. Scházejí se 1x týdně a modlí se podle dané knížečky. Hnutí je určeno pro všechny maminky bez rozdílu vyznání.

Jednou za čtvrt roku se matky z Hnutí MM na celém světě po tři dny - pátek, sobota, neděle - spojují v modlitbách na stejný úmysl. Pro matky a jejich děti je to čas milosti. Modlíme se jako na běžném setkání z dané knížečky. Modlitba má každý den své specifikum. V pátek odprošujeme Pána za naše hříchy. V sobotu se modlíme za ty, kteří ubližují nám a našim dětem. V neděli chválíme Pána a děkujeme za vše, co dělá v našich životech.

V Olomouci se modlitby tridua konají v kapli sv. Anny vedle katedrály vždy v 17 hodin před vystavenou Nejsvětější svátostí. Pokud máte starost o své děti, denně se za ně modlete k Otci. „Otče, řekl jsi, že na ně nikdy nezapomeneš, protože jejich jména jsou vyryta do tvých dlaní, a že zničíš cokoli, co se snaží zničit mé děti.“ Nejbližší triduum je 27. ledna - 29. ledna 2012.

Kontaktní adresa: Modlitby matek, P. O. BOX 2, nám. Svornosti 6, 616 00 Brno 16. *Pro osobní setkání:* Brno, Jakubská 11, telefon 511 111 689. *Koordinátorka:* Růžena Fialová, mobil 774 618 822 (T-Mobile), 608 618 822 (Vodafone). E-mail: hnuti-mm@email.cz. *Informace v Olomouci* na telefonu 585 232 787, mobil 777 202 106 (Vodafone).

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně. Spravedliví mu na to řeknou: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žiznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?“ Král jim odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“ Potom řekne i těm po levici: „Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.“ Tu mu na to řeknou také oni: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žiznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?“ On jim odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.“ A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

příležitost zbavit se mnoha nemocí a neduhů a svou pozornost zbystrili především poté, co se zdarma bohatě nasytili. Když však přišla řeč na nezbytnost radikálního obrácení, chtěli svého Dobrodince shodit ze skály. Jak nám ukázal Kleofáš a jeho druh, ani samotní učedníci nebyli schopni proniknout k podstatě Ježíšova poselství a jeho apoštolové schování za zavřenými dveřmi pro strach před židy nebyli na tom o mnoho lépe. Musel nejdříve přijít o Letnicích radikální zásah slíbeného Utěšitele, aby se věc Božího království vyjasnila a dala do pohybu. Teprve když si apoštolové na vlastní kůži ověřili pravdivost slov „Beze mne nemůžete dělat nic“ a stali se pokornými vykonavateli svěřeného poslání, opustili lidské představy a aspirace a hlásali slovem i životem skutečné království Boží. Jejich semeno padalo na úrodnou půdu a Kristovo království skutečně obdivuhodně vítězilo nad světem, pokud kráčelo věrně ve stopách svého Krále. Po tři staleti prožívala Boží církev různé vlny pronásledování a krev mučedníků se stala semenem mnoha křesťanů. Ještě krátce před vítězstvím Konstantina r. 312 a jeho obrácením prožívala církev jedno z nejkruťejších pronásledování.

Když Konstantin se znamením kříže opanoval Řím, stala se mu církev velkým spojencem při řešení vážné celospolečenské krize, jakou známe z vlastní zkušenosti: Uvolněné mravy Římanů působily velký pokles sňatků i porodnosti, zavládly rozvody, umělé potraty, homosexualita a antikoncepce. Nastal vážný nedostatek pracovních sil i mužů pro legie. Jako jedno z protiopatření zavedl císař sňatkové zákony založené na křesťanských zásadách. Obdával přitom církev mnoha pozemky a budovami, k nimž patřil i lateránský palác, který se stal na dlouhou dobu sídlem papežů. Pro panovníky se otevírala nová lákavá vize velké říše sjednocené pod křesťanským vládcem. To pak výrazně ovlivnilo podobu evropské společnosti, ale současně přinášelo stále nové problémy do vztahů mezi Božím a pozemským královstvím.

Když Pius XI. na závěr milostivého léta 1925 zavedl slavnost Ježíše Krále, ozvaly se námitky, že přichází s královským titulem v době, kdy svět už s králi prakticky skoncoval. Týkala se však averze světa jen králů? Neobsahovalo volání po rovnosti a volnosti odpor vůči všemu, co představuje autoritu a existenci jakéhokoliv vyššího řádu, Bohem počínaje? Falešné osvícenské pojetí svobody a rovnosti má ve skutečnosti blíže k anarchii než k spravedlivějšímu řádu. Kdo chce pokládat za nejvyšší autoritu sám sebe a své sobecké zájmy, je ochoten přiznat určitou moc jen někomu, od koho očekává, že jeho zájmy bude prosazovat. Systém demokracie neboli vlády lidu nad lidem se zakládá na ničím nepodložené víře, že to, co si myslí většina, představuje pro společnost samo o sobě vždy to nejlepší řešení. To se v praxi ovšem nepotvrdilo. Již v roce 1922, po čtyřech letech nového poválečného pořádku, musel Pius XI. konstatovat: „Lidé už nejsou lidem bratry, jak to ukládá křesťanský zákon, ale jsou si jako cizinci a nepřátelé. Je ztracen smysl pro lidskou důstojnost a hodnotu samotné lidské osobnosti, převažuje brutální síla a přesila, jedni se snaží vykořisťovat druhé jen z toho důvodu, aby se v širší míře mohli těšit z dober tohoto života, ale všichni chybují, protože se zaměřili výlučně na dobra časná a materiální a zapominají na duchovní a věčná, která nám získal Vykupitel Ježíš a ke kterým nás zve prostřednictvím trvalého učitelského úřadu církve. Je v samé povaze materiálních věcí, že jejich nezřízené vyhledávání se stává kořenem všeho zla a zvláště morálního úpadku a rozbrojů.“

Co následovalo, víme: velká celosvětová krize, nástup nelidských diktatur, nejkruťejší ze všech válek. Po jejím skončení nedošlo k zmoudření. Poválečná euforie ještě více ranila zdravý lidský rozum nehoráznou pýchou, která pak dále vzrostla

po tzv. pádu železné opony. Výše citovaná papežova slova jsou dnes ještě pravdivější a děsivější, než tomu bylo před devadesáti lety

Stále častěji se ozývají hlasy, že jediné východisko ze současné krize je v úplné změně způsobu života. To ovšem vyvolává dvě

otázky: Jak by tato změna měla vypadat, a kdo je vůbec schopen přesvědčit lidi dnešní doby, aby na tuto změnu přistoupili?

Každému katolickému křesťanu musí být jasné, že jediná reálná změna života, která může přinést zásadní obrat ve vývoji společnosti a světa, je návrat k Bohu a jeho zákonu. O nezbytnosti takové změny hovoří Panna Maria již téměř dvě stě let. Její výzva k obrácení a pokání dala zcela jasnou odpověď na onen požadavek mnohem dříve, než byl vysloven, ale kdo bere vážně její slova? Kdo jiný než křesťané měli vykročit už dávno jako avantgarda této změny a mezi nimi na prvním místě ti, které Pán povolal a pomazal, aby všechno opustili, nebrali s sebou mošnu ani druhé sandály a hlásali slovem i příkladem příchod Božího království a jeho evangelia. Ale jak slyšíme v naléhavých slovech, která nám tlumočí Mons. Micheli, onen odklon od nejvyšší Autority nevynechal ani církev a její posvěcené služebníky: co horšího ji mohlo potkat právě v této kritické době než krize víry, naděje a lásky, krize samotného duchovního života a všech ctností, tedy krize její podstaty: milosti, základního Božího daru, bez kterého nemůžeme dělat vůbec nic. Je to krize, která se současně bolestně projevila také v krizi bohoslužby.

Naši milí čtenáři, možná vám to připadá divné, že vám na stránkách Světla předkládáme různé pobožnosti. Jsou to však zvláštní milosti, které nám Pán nabízí skrze své vyvolené duše. Překonejte lidskou averzi, která se nás někdy při setkání s takovými pobožnostmi zmocňuje. Jsou to ve skutečnosti vzácné příležitosti,

ve kterých nám Bůh sám odhaluje a prozrazuje to, čemu není schopen odolat. Jestliže nám Pán takové pobožnosti nabízí, ve skutečnosti nás sám prosí, abychom ho prosili, a tak nám mohl udělit své milosti. Útočme na tyto jeho „slabé stránky“, „snad se nad námi smiluje a ukáže nám své milosrdenství“. Využijme je k tolik potřebné modlitbě za naše kněze, aby svá srdce plně otevřeli Kristu Králi a jeho milosti. Chceme-li, aby Kristus Král zavládl v celém světě, pak musí především vládnout v nás, ve svých dětech, i ve svých kněžích, proto mu spolu se svatým Ignácem z Loyoly odevzdejme všechno, co jsme i co máme: veškerou svou svobodu, paměť, vůli i všechno, co nám svěřil, aby to spravoval svou božskou královskou vůlí. Je nesporné, že kdyby národy přijaly duchovní vládu nejvyššího Krále, kdyby uznaly, jak moudrá a nenahraditelná jsou jeho svatá přikázání a především zákon lásky, změnilo by to podstatně tvář současného světa. Není možné toho dosáhnout ze dne na den, ale nesmíme to ztrácet ze zřetelle jako nezbytný konečný cíl. Pranic nezískáme, když o tomto cíli budeme mlčet z obav, abychom se někoho nedotkli. Pius XI. chtěl, aby slavnost Krále byla každoroční obžalobou světa pro jeho odpad od Boha a od jeho zákona, neboť tento odpad těžce poškodil lidskou společnost a nadále jí brání dosáhnout opravdového míru a požehnání. Je naší povinností dělat vše pro urychlení příchodu všeobecného Kristova království nad celým světem. Tato slavnost je však také obžalobou pro nás, že ve svých chrámech vytlačujeme svého Krále stranou a sami se tlačíme na jeho místo. Kéž nám rozjímání o královské důstojnosti a nejvyšší svrchovanosti Božího Syna také pomůže pochopit úsilí a příklad Svatého otce vrátit Ježíši Kristu jeho důstojné královské místo na oltáři i v celém liturgickém dění.

Na slovíčko

-lš-

-lš-

-lš-

-lš-

-lš-

Pondělí 21. 11. 2011: 6:05 Octava dies (646. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Pro vita mundi (130. díl): RNDr. Vilém Holář **7:15** Kopeck křížů **7:40** Čteme z křesťanských periodik **7:45** Putování modrou planetou: Galapágy peklo, nebo ráj? **8:30** P.S. František Král - primice P. Jiřího Zámečnicka v Uherském Brodu **8:50** Junáci z prachu **9:15** Kořeny **10:00** Nedělní čtení: Slavnost Ježíše Krista Krále **10:30** Cesty za poznáním: NP Keoladeo **10:40** Léta letí k andělům (31. díl): Ing. Milan Šimáček **11:00** Noekreace aneb Vandrování (114. díl) **11:10** Noeland (46. díl) **11:40** Sedmihlášky (41. díl) **11:45** Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert královský **13:00** Octava dies (646. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **13:35** Krásy Čech a Moravy (8. díl): Praha - Královská cesta **14:05** Mše svatá na zakončení Dar společnosti - P. Petr Karas **15:05** Cvrlikání (2. díl): Mošny **16:20** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (12. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:45** Salesiánský magazín [P] **17:00** NOEparáda (139. díl) [L] **18:00** Mše svatá na zakončení Trnavské novény 2011 [L] **19:30** Ars Vaticana (6. díl) **19:40** Sedmihlášky (41. díl) **19:45** O Mlsálkovi (2. díl): Jak nechtěl Mlsálek spinkat [P] **20:00** Odvaha v tichosti **21:10** Na koberečku (114. díl) **21:20** Po hladině: Světlo **21:40** Melódia dúhy **22:00** P. ThLic. Marcel Puvák - Symboly a mše svatá (2. část) **23:05** Cesty za poznáním: Ha Long Bay **23:15** Papež mezi drogově závislými **23:30** Octava dies (646. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Noemova pošta 2011: listopad **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 22. 11. 2011: 6:05 Soucitná srdce **6:20** Cesta k andělům (45. díl): Mons. František Václav Lobkowicz **7:15** Cesty za poznáním: Kalahari **7:25** Koncert k výročí prvního transportu Židů **9:00** Jak poznávat svět, který nevidím **9:35** Octava dies (646. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:10** Junáci z prachu **10:35** P. ThLic. Marcel Puvák - Symboly a mše svatá (2. část) **11:40** Sedmihlášky (41. díl) **11:45** O Mlsálkovi (2. díl): Jak nechtěl Mlsálek spinkat **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (60. díl): Dechovka **12:35** Čteme z křesťanských periodik **12:40** Ars Vaticana (6. díl) **12:50** Lásky a múzy Williama Schiffera **13:00** Mezi pražci **13:40** Putování modrou planetou: Galapágy peklo, nebo ráj? **14:25** Kulatý stůl: Je demokracie zneužitelná? **16:00** Přijeme si... **16:15** Krajané z Gerniku [P] **16:50** Ekoauto (23. díl) **17:05** Vyznání **17:15** Léta letí k andělům (31. díl): Ing. Milan Šimáček **17:35** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka **18:00** Noeland (46. díl) **18:30** O Mlsálkovi (3. díl): Mlsálek a letadlo [P] **18:40** Sedmihlášky (41. díl) **18:45** Dolňácké slavnosti [P] **19:10** Noekreace aneb Vandrování (114. díl) **19:20** Pro zdraví (27. díl): Domov pro seniory **19:30** Cesty za poznáním: NP Keoladeo **19:40** Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2011 [P] **20:00** Misie na živo: Františkánské misie. [L] **21:00** Putování po evropských kláštřech: Klášter klarisek v Meegen, Nizozemí [P] **21:30** Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2011 **21:45** Sandra **22:15** Jak potkávat svět (6. díl) **23:40** Čteme z křesťanských periodik **23:45** Přijeme si... **0:05** P.S. František Král - primice P. Jiřího Zámečnicka v Uherském Brodu **0:25** O Václavovicích **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 23. 11. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2011 **6:20** Noční univerzita: Dar společnosti - P. Petr Karas **7:15** Ekoauto (23. díl) **7:30** Noeland (46. díl) **8:00** Kořeny **8:40** Ars Vaticana (6. díl) **8:50** Misie na živo: Bulharsko **9:55** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku [P] **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Odvaha v tichosti **13:10** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (12. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:35** P.S. František Král - primice P. Jiřího Zámečnicka v Uherském Brodu **13:55** Na koberečku (114. díl) **14:05** Jak potkávat svět (6. díl) **15:25** Salesiánský magazín **15:40** Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2011 **16:00** NOEparáda (139. díl) **17:00** GOODwillBOY VII. (6. díl): 6. díl [P] **17:30** Cesty za poznáním: Red Rock Canyon **17:40** Melódia dúhy **18:00** Octava dies (646. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** O Mlsálkovi (4. díl): Jak Kundába s Puclíkem přejeli Mlsálkovi ocásek [P] **18:40** Sedmihlášky (41. díl) **18:45** Putování po evropských

kláštřech: Klášter klarisek v Meegen, Nizozemí **19:20** Přijeme si... [P] **19:40** BET LECHEM - vnitřní domov (20. díl): Anastáz [P] **20:00** Večer chval [L] **21:10** Noekreace aneb Vandrování (114. díl) **21:25** PhDr. Tomáš Sedláček - Ekonomie dobra a zla [P] **23:00** Zánik bitevní lodi Roma (2. díl) [P] **23:30** Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] **0:05** Koncert k výročí prvního transportu Židů **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 24. 11. 2011: 6:05 Čteme z křesťanských periodik **6:10** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (12. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** BET LECHEM - vnitřní domov (20. díl): Anastáz **6:45** Příběh slovenské řeky **7:00** Platinové písničky (60. díl): Dechovka **7:30** Krajané z Gerniku **8:05** JuniorTV Kopřivnice (19. díl) **8:25** Ekoauto (23. díl) **8:40** U Pastýře: s Janem Kačerem **9:45** Cesty za poznáním: NP Keoladeo **10:00** Kulatý stůl: Je demokracie zneužitelná? **11:30** Přijeme si... **11:45** O Mlsálkovi (4. díl): Jak Kundába s Puclíkem přejeli Mlsálkovi ocásek **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert k výročí prvního transportu Židů **13:45** Generální audience papeže Benedikta XVI. **14:15** Kaplička svaté Barbory **14:20** Odvaha v tichosti **15:30** Junáci z prachu **16:00** Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2011 **16:15** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **16:45** Ars Vaticana (7. díl) [P] **16:55** Putování modrou planetou: Galapágy peklo nebo ráj? **17:40** Přijeme si... **18:25** Sedmihlášky (41. díl) **18:30** O Mlsálkovi (5. díl): Mlsálek a nafukovací míč [P] **18:40** Cesta k andělům (45. díl): Mons. František Václav Lobkowicz **19:30** Moja planeta: Slovo **19:40** Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2011 [P] **20:00** Cvrlikání (3. díl) [L] **21:15** Noekreace aneb Vandrování (114. díl) **21:25** P.S. Zdeněk Fučík - mše sv. s farností Protivanov [P] **21:50** Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2011 **22:10** Misionář pod sopkou **22:40** Octava dies (646. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:10** NOEparáda (139. díl) **0:05** Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2011 **0:20** GOODwillBOY VII. (6. díl): 6. díl **0:50** Jak poznávat svět, který nevidím **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 25. 11. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2011 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (114. díl) **6:30** NOEparáda (139. díl) **7:30** Kaplička pana Zemana **7:35** Krásy Čech a Moravy (8. díl): Praha - Královská cesta **8:05** Salesiánský magazín **8:25** PhDr. Tomáš Sedláček - Ekonomie dobra a zla **10:00** Na koberečku (114. díl) **10:10** Odvaha v tichosti **11:15** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka **11:40** Sedmihlášky (41. díl) **11:45** O Mlsálkovi (5. díl): Mlsálek a nafukovací míč **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si... **12:20** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **12:55** Melódia dúhy **13:10** Ars Vaticana (7. díl) **13:20** BET LECHEM - vnitřní domov (20. díl): Anastáz **13:40** Koncert královský **14:35** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **15:00** Mezi pražci **15:35** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (12. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2011 **16:15** Kořeny **16:55** Misie na živo: Františkánské misie. **18:00** Noeland (46. díl) **18:30** O Mlsálkovi (6. díl): Jak Mlsálka boley zuby [P] **18:40** Sedmihlášky (41. díl) **18:45** GOOD willBOY VII. (6. díl): 6. díl **19:15** Cesty za poznáním: Národní park Acadia **19:25** Už nikdy více Videmegon **19:45** Poselství svatých: Matka Tereza [P] **20:00** Kulatý stůl: Moravská křesťanská akademie [L] **21:30** Salesiánský magazín **21:45** Na koberečku (114. díl) **22:00** Nedělní čtení (1. díl): 1. neděle adventní [P] **22:30** Přijeme si... **22:45** Cesta k andělům (45. díl): Mons. František Václav Lobkowicz **23:35** Zánik bitevní lodi Roma (2. díl) **0:05** Putování modrou planetou: Galapágy peklo, nebo ráj? **0:50** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 26. 11. 2011: 6:05 P.S. Zdeněk Fučík - mše sv. s farností Protivanov **6:25** Cesty za poznáním: NP Keoladeo **6:35** Papež mezi drogově závislými **6:45** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **7:10** BET LECHEM - vnitřní domov (20. díl): Anastáz **7:25** Hermie a potopa [P] **7:50** Noeland (46. díl) **8:20** Sedmihlášky (41. díl) **8:25** NOEparáda (139. díl) **9:25** GOODwillBOY VII. (6. díl): 6. díl **9:55** Misionář pod sopkou **10:25** Jak potkávat svět (6. díl) **11:45** Cesty za poznáním: Red Rock Canyon **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P]

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! Otec vás nepřenechal vám samým. Nesmírná je jeho láska, láska, která mě přivádí k vám, abych vám pomohla, abyste Ho poznali a abyste Ho skrze mého Syna všichni plným srdcem mohli zvat Otcem, abyste mohli být všichni jeden národ v Boží rodině.

Ale, děti moje, nezapomínejte, že nejste na tomto světě jen kvůli sobě a že já vás sem nezvu pouze kvůli vám. Ti, kteří následují mého Syna, myslí na bratra v Kristu jako sami na sebe a neznají sobectví. Proto si přeji, abyste byli světlem mého Syna, abyste všem těm, kteří nepoznali Otce - všem těm, kteří bloudí ve tmě hříchu, zoufalství, bolesti a osamělosti - osvětili cestu a svým životem, jim ukazovali Boží lásku. Já jsem s vámi! Když otevřete svá srdce, povedu vás.

Opět vás zvu: Modlete se za vaše pastýře! Děkuji vám!

Medžugorje 2. listopadu 2011

12:10 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2011 **12:25** Nedělní čtení (1. díl): 1. neděle adventní **12:55** Přijeme si... **13:10** Příběh slovenské řeky **13:25** Noekreace aneb Vandrování (114. díl) **13:40** U Pastýře: s Janem Kačerem **14:40** Kaplička pana Zemana **14:50** Komunikace v krizové situaci [P] **15:25** Platinové písničky (60. díl): Dechovka **16:00** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeh objevů 2010, 1. díl **17:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. **17:35** Krásy Čech a Moravy (9. díl): Zámek Troja [P] **18:10** Sedmihlášky (41. díl) **18:15** O Mlsálkovi (6. díl): Jak Mlsálka boley zuby **18:25** Misie na živo: Františkánské misie. **19:25** Nedělní čtení (1. díl): 1. neděle adventní **20:00** Prorok léčitel Solanus Casey [P] **21:00** Baroko na cestách Jiřího Sehnala **21:20** Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami **22:05** Sviečková manifestácia **22:30** Dolňácké slavnosti **22:55** Moja planeta: Slovo **23:05** Noční univerzita: Dar společnosti - P. Petr Karas **0:05** Koncert královský **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 27. 11. 2011: 6:05 Evangelium: 1. neděle adventní [P] **6:15** Nedělní čtení (1. díl): 1. neděle adventní **6:45** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **7:20** Cvrlikání (2. díl): Mošny **8:35** Melódia dúhy **8:50** Krajané z Gerniku **9:25** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (12. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **9:45** Evangelium: 1. neděle adventní **10:00** Mše svatá z Trnavy [L] **11:00** Ars Vaticana (7. díl) **11:10** Přijeme si... **11:25** BET LECHEM - vnitřní domov (20. díl): Anastáz **11:40** Na koberečku (114. díl) **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:05** Platinové písničky (61. díl): Dechovka [P] **13:40** Prorok léčitel Solanus Casey **14:40** Moja planeta: Slovo **14:50** PhDr. Tomáš Sedláček - Ekonomie dobra a zla **16:25** Po hladině: Světlo **16:45** Noekreace aneb Vandrování (115. díl) [P] **16:55** Sedmihlášky (42. díl) [P] **17:00** Noeland (47. díl) [P] **17:30** Hermie a potopa **18:00** GOODwillBOY VII. (6. díl): 6. díl **18:30** Sandra **18:55** Mikroregion Hornolidečko **19:20** Perly ostravské architektury: Kostel sv. Václava **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (13. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **20:25** Octava dies (647. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:55** Má vlast: Bludov [P] **21:45** Ars Vaticana (7. díl) **22:00** Misie na živo: Františkánské misie. **23:00** Cesty za poznáním: Národní park Acadia **23:10** Nedělní čtení (1. díl): 1. neděle adventní **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:45** Dolňácké slavnosti **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Liturgická čtení

Neděle 20. 11. – slavnost Ježíše

Krista Krále

1. čt.: Ez 34,11–12.15–17

Ž 23(22),1–2a.2b–3.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20–26.28

Ev.: Mt 25,31–46

Slovo na den: Přijměte jako úděl království.

Pondělí 21. 11. – památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

1. čt.: Dan 1,1–6.8–20

Dan 3,52.53.54.55.56

Odp.: ... *svrchovaně chvályhodný a velebený navěky.*

Ev.: Lk 21,1–4

Slovo na den: Víc.

Úterý 22. 11. – památka sv. Cecílie

1. čt.: Dan 2,31–45

Dan 3,57.58.59.60.61

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,5–11

Slovo na den: Všechno bude rozbořeno.

Středa 23. 11. – nez. pam.

sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Dan 5,1–6.13–14.16–17.23–28

Dan 3,62.63.64.65.66.67

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,12–19

Slovo na den: Trpělivostí zachráníte svou duši.

Čtvrtek 24. 11. – památka

sv. Ondřeje Dung–Laca a druhů

1. čt.: Dan 6,12–28

Dan 3,68.69.70.71.72.73.74

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,20–28

Slovo na den: Zdvihněte hlavu.

Pátek 25. 11. – nez. pam.

sv. Kateřiny Alexandrijské

1. čt.: Dan 7,2–14

Dan 3,75.76.77.78.79.80.81

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,29–33

Slovo na den: Má slova nepominou.

Sobota 26. 11. – nez. sobotní pam.

Panny Marie

1. čt.: Dan 7,15–27

Dan 3,82.83.84.85.86.87

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,34–36

Slovo na den: Bďte a modlete se.

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA za 150–350 Kč.**

ŘKF Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč,
tel. 568 841 532, SMS 728 133 220

trebicmartin@volny.cz • www.volny.cz/trebicmartin

Každou neděli od 27. listopadu 2011 do 19. února 2012 je ve **Vlastivědném muzeu Švábenice u Vyškova** otevřena nová **výstava s názvem MILOSTNÉ PRAŽSKÉ JEZULÁTKO – TŘEBECHOVICKÝ BETLÉM**. Na nepřehledném množství materiálu a dokumentů se seznámíte se dvěma skvosty v srdci Evropy, které udivují celý svět. Otevřeno je **vždy v neděli odpoledne od 14 do 17 hodin** (otevřeno je i v pondělí 26. prosince 2011). Můžete zhlédnout i stálé expozice jak ve Vlastivědném muzeu, tak i v Kostelním muzeu (muzea jsou otevřena vždy v době konání výstav, nebo po ohlášené domluvě se správcem muzea kdykoliv). Vstupné dobrovolné. Jste srdečně zváni.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí ve dnech **6. – 9. 12. 2011 ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU PRO SENIORY A DALŠÍ ZÁJEMCE s P. Janem Rybářem SJ**, Marianum – Janské Lázně, cena 1640 Kč. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezezhk.cz • web: <http://www.dcskhk.cz>.

Římskokatolické farnosti Morkovice a Pačlavice vás zvou na **ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 3. prosince 2011 v kulturním domě v Pačlavicích**. Přednáší **P. Gorazd Krušina**, premonstrát ze Svatého Kopečka. **Program:** 8.30 – zahájení, modlitba radostného růžence • 9.00 – I. přednáška, meditace • 10.30 – II. přednáška, meditace • 11.30 – modlitba bolestného růžence • 12.00 – oběd, přestávka • 13.00 – konference, odpovědi na dotazy • 13.45 – III. přednáška, meditace • 15.00 – adorace ve farním kostele, příležitost ke svátosti smíření • 16.00 – mše sv. ve farním kostele, závěr duchovní obnovy.

Zařídte si účast na obnově tak, abyste neodcházeli před mši svatou. Duchovní obnova bez mše svaté není úplná a vytrácí se její pravý účel.

Do 27. listopadu 2011 odevzdejte na faře v Morkovicích přihlášku s režijním poplatkem 120 Kč, studenti 80 Kč. Můžete se závazně přihlásit i na telefon 731 621 105 nebo e-mail faramorkovice@seznam.cz, poplatek pak zaplatíte na místě. Vezměte si Písmo svaté a sešit na poznámky. Při obnově bude prodej duchovní literatury.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

19. – 26. LISTOPADU 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 11.	PO 21. 11.	ÚT 22. 11.	ST 23. 11.	ČT 24. 11.	PÁ 25. 11.	SO 26. 11.									
Antifona	730	824	1653	1870	1708	1924	964	1077	1692	1907	996	1113	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	786	884	784	883	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	730	825	1653	1870	1709	1926	738	833	1693	1907	738	833	1666	1883		
Antifony	731	825	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	731	826	1654	1871	1710	1926	969	1083	1693	1908	1001	1118	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	731	826	1595	1806	1596	1807	969	1083	1694	1908	1002	1119	1669	1886		
Prosby	732	826	1655	1872	1711	1927	969	1084	1694	1908	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	732	827	1595	1806	1596	1807	1597	1808	1630	1810	1002	1810	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	733	827	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834		
Antifony	733	828	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	733	828	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	732	827	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 19. 11.															
Hymnus	727	821	727	821	1648	1865	1714	1932	740	835	1698	1913	740	835	41	39
Antifony	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	45	43
Žalmy	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	808	908
Kr. čtení a zpěv	729	823	736	832	1663	1880	1717	1934	979	1094	1701	1916	1011	1129	45	43
Ant. ke kant. P. M.	729	823	737	832	1595	1806	1596	1807	979	1094	1701	1916	1011	1129	45(B)	43(B)
Prosby	729	824	737	832	1664	1881	1718	1936	979	1095	1702	1917	1011	1129	46	44
Záv. modlitba	732	827	732	827	1595	1806	1596	1807	1597	1808	1630	1810	1012	1810	48	46
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

JEŽÍŠ NAZARETSKÝ II. • OD VJEZDU DO JERUZALÉMA DO ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Joseph Ratzinger – Benedikt XVI. • Z němčiny přeložila Daniela Blahutková

Druhý díl papežova „osobního hledání Pánovy tváře“ se dostává k Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání – hledá odpovědi na otázky: Proč Ježíš musel zemřít? Co znamená zmrtvýchvstání? Co to znamená pro nás?

*Barrister & Principal • 3. vydání
Váz., přebal, 170x235 mm, 232 stran, 325 Kč
Lze zakoupit také I. díl – 272 stran, 325 Kč.*

ALŽBĚTA OD TROJICE

Antonio Maria Sicari • Z italtštiny přeložil P. Jan Pořtž OCD

Blahoslavená Alžběta od Trojice (1880–1906) jako by se nacházela neprávem ve stínu jiné velké karmelitky své doby, svaté Terezie z Lisieux. Přitom už velký myslitel 20. století H. Urs von Balthasar vyzdvihl jejich nápadnou duchovní spřízněnost i podobné vnější okolnosti jejich života. Alžbětin životopis není bohatý na vnější události, ale spíše tím, jak svěřice prožívá svůj vztah k Pánu a k jeho církvi. Její básně, dopisy a další texty zachycují duši, která je doslova zamilovaná do svého nebeského Snoubence a oplývá radostí z tohoto jedinečného vztahu. Pán se jí dal poznat zvláštním způsobem ve svém trojičním tajemství: Bůh, žijící v Trojici vztahem čisté lásky a toužící tuto lásku sdílet se svým stvořením. Alžběta je věrná svému jménu a chce být především „příbytkem Trojice“, touží po tom, aby její život i ži-

vot každého člověka vyzařoval lásku Trojice. Kniha A. M. Sicariho nabízí jak duchovní životopis svěřice, tak i fundovaný komentář její duchovní nauky.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., A5, 272 stran, 399 Kč

VÁCLAV, KNÍŽE ČECHŮ

Petr Charvát

Kniha věnovaná životu a skutkům svatého knížete Václava (925–935). Petr Charvát, archeolog a historik, na základě velmi skrovných pramenných údajů se pokouší o alespoň letmý portrét nejproslulejšího panovníka českého raného středověku, jak se o něm dozvídáme z listin, kronik, legend a archeologických nálezů. Vypisuje příběh jeho vlády a snaží se i o postizení okolností, které vedly k nejproslulejší vraždě českých dějin.

*Výšehrad, spol. s r. o. • Váz., přebal, A5,
198 stran + 8 stran barevné obrazové přílohy, 248 Kč*

STO DĚTÍ MI ŘÍKÁ BRÁCHO

Marie a Karel Dvořákoví

Jaký je život v hliněné chýši s osmi sourozenci a miskou rýže třikrát denně? Proč se indický puberták nesmí zamilovat? Kde se dospělí lidé podepisují otiskem prstů? Poutavé vyprávění manželů Dvořákových o jejich dobrovolné službě ve venkovské škole pro chudé děti v jedné z nejzaostalejších oblastí Indie. Příběh z míst, kam vás žádná cestovka nevezme.

*Cesta • Brož., 132x200 mm,
156 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 149 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.